

ஸ்ரீ திரவிடசப்ததத்வம்.

மரபியல்.

1. தமிழ்ச்சரீர்கள் இயற்சொல், திசைச்சொல், வட சொல் என மூவகையாம்.

2. இயற்சொல் செந்தமிழ்நாட்டிலுண்டாய் வழங்குஞ் சொல்.

முற்காலத்தில் “வைகையாற்றின் வடக்கும் மருதயாற்றின்மேற்கும் கருவூரின் கிழக்கும் மருவூரின் மேற்கும் உள்ளநாடு செந்தமிழ்நாடு” என்று சொல்லப்பட்டது. இக்காலத்திலோ சென்னட்டண முதல் திருநெல்வேலிவரையிலும் கடற்கரையிலுள்ளநாடுகள், கோயம்புத்தூர், சேலம், சிற்றூரின் தென் பாகமும் பிழம்பாகமும், செந்தமிழ்நாட்டுள் அடங்கி யிருக்கின்றன.

3. திசைச்சொல் வேறு நாடுகளிலிருந்துவந்து செந்தமிழ்நாட்டில் வழங்குவது.

பழய இலக்கணநூல் நளில் திசைச்சொல்லுக்கு அடியில் வருமாறு இலக்கணம் கூறப்பட்டிருக்கிறது:—

செந்தமிழ் நிலத்தைச்சேர்ந்த நாடுகளிலிருந்தும் தமிழ்நாடு ஒழிந்த பதினெட்டு நாடுகளிலிருந்தும் வந்து செந்தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் சொல் திசைச்சொல்.

கொடுத்தமிழ் நாடுகளாவன:—

“தென்பாண்டி சூட்டங் குடங்கற்கா வேண்டிழி

பன்றி யருவாவதனவடக்கு—பன்றிய

சீத மலாடு புனரூடு செந்தமிழ்சேர்

ஏதயில் பன்னிருநாட் டெண்” [நன். விரு. ப. 243.]

“பன்னிருநிலமாவன:—பொங்காநாடு, ஒளிநாடு, தென்பாண்டிநாடு, ட்டநாடு, குடநாடு, பன்றிநாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு, மலை அருவாநாடு, அருவாவடதலை எனச் செந்தமிழ்நாட்டுத் தென்கீழ் முதலான வடகீழ்பாலிறுதி 4 எண்ணிக்கொள்க” —[சேன பட்டர். 251.] இதற்கொன்ற தென்பாண்டிநாடு

திரவிடசப்ததத்வம்.

வடதலை வரையில் உள்ள பத்துநாடுகளும் மேற்காட்டிய செய்யுளிலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. போங்குரி, ஒளி என்னு மிரண்டு பெயர்க்குப்பதிலாய் வேணுடு புனனுடு என்னு மிரண்டுபெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. இந்தப்பெயர்களில் வேணுடு என்பது திருவந்த புரத்தைச்சேர்ந்த தேசமெனத் தெரியவருகின்றது. புனனுடு காவிரிநாடு. ஆனால் பொங்கர்நாடு, ஒளிநாடு என்பன இவையெனத் தெரியவரவில்லை. வேறொரு அச்சப்பிரதீகத்தில், பாங்கர் என்பதற்குப் பதிலாய் பொதுங்காநாடு என வந்திருக்கின்றது.

பூழிநாடென்பது மதுரைக்கருகிலுள்ள ஓரப்பட்டணமும் அதனையடுத்த நாடுமென்பர் சிலர்.

அருவா அருவாவடதலை, சென்னப்பட்டணவரசாட்சிக்குள்பட வடதேசங்கள் போலும்.

தமிழொழிந்த பதினெட்டு நாடுகளாவன :—

“சில்களஞ் சோனகஞ் சாவகஞ் சீனந் துழுக்குடகங்
கொங்கணங் கன்னடங் கொல்லந் தெலுங்கங் கலிங்கம் வங்கம்
கங்க மகதங் கடாரங் கவுடங் கடுங்குசலந்
தங்கும் புகழ்த்தமிழ் சூழ்பதி னேழ்புலி தாமிவையே” [நன்.
விரு. p. 243.]

4. வடசோல் வடமொழியிலிருந்து தமிழில்வந்து வழங்கும் சொல்; இது இருவகைத்து தற்சமம், தற்பவம் என.

5. தற்சமம் வடமொழிக்குந் தமிழிற்கும் பொதுவாகிய எழுத்துக்களாலமைந்து வேறுபாடில்லாது வடமொழியிலிருந்துவந்த பதங்கள்.

(உ-ம்:) காரணம்	சரணம்	பாசகன்	வாரணம்
கர்ணன்	சலநம்	பாபம்	வீரன்
காநநம்	உத்தரம்	பரமன்	வரன்
காசம்	அமரன்	தமாலம்	வசநம்
குசம்	ஆபணம்	தபநன்	விமாநம்

வடமொழியில் புல்லிங்கவிஞ்சியாகிய அஸ் என்பதை நீக்கி அதனிடத்தில் தமிழ் ஆண்பால் விஞ்சியாகிய அன் என்பதை வைப்பது வேறுபாடாகாது. மற்ற பால்காட்டும் விஞ்சிகள் வரும்பொழுது இவ்வாறே கொள்க.

6. தற்பவம் வடமொழியிலிருந்து வேறுபாட்டின் காரணத்தால்.

மரபியல்.

தற்ப்பவம்.	லாண்டிதழ்.	இலக்குவன்	லககண்ணு
தற்ப்பரன்	... ததூரூ	விடுமன்	... விஷி:
கற்பம்	... கலூ:	சுந்தமன்	... ஸந்திவடி:
பாவம்	... பாவடி	நாரணன்	... நாராயணு:
ஆவணம்	... சூவணு:	விண்டு	... விஷி:
ஆதவம்	... சூதவ:	கண்ணன்	... கருஷி:
தேயம்	... தெயு:	வண்ணம்	... வணு:
தயாதன்	... தயாது:	சுண்ணம்	... சூணு:
புயம்	... புயு:	பன்னி	... பந்தி:
தேயு	... தெயு:	கன்	... கலு:
தேய்	... திதி:	உகம்	... உகம:
மாதம்	... மாது:	ஊகம்	... ஊகம:
தேதி	... திதி:	அந்தி	... அந்தி:
தெழி	... தெய்:	அவை	... அவை:
கலுழ்	... கலுஷி:	அமா	... அமர:
அமிழ்து	... அமிரு:	அமண்	... அமு:
கலுழன்	... கலுஷு:	உவணன்	... உவணு:
பீழை	... பீழை:	சுவணன்	... சுவணு:
சண்பகம்	... சண்பக:	ஆவணி	... ஆவணி:
விசாதி	... விசாதி:	ஏணி	... ஏணி:
பாரசி	... பாரசி:	ஊசி	... ஊசி:
கடிகை	... கடிகை:	ஊன்	... ஊன்:
கடிகை	... கடிகை:	சூன்	... சூன்:
பகுதி	... பகுதி:	அத்தி	... அத்தி:
வடிவம்	... வடிவம்:	மத்து	... மத்து:
ப்துமை	... ப்துமை:	வட்டம்	... வட்டம்:
பவளம்	... பவளம்:	நட்டம்	... நட்டம்:
பாகதம்	... பாகதம்:	மட்டு	... மட்டு:
உருப்பி	... உருப்பி:	வட்டி	... வட்டி:
பருப்பதம்	... பருப்பதம்:	அக்கு	... அக்கு:

திரவிடச் பத்ததத்வம்.

சங்கு	... ஸங்கு	*பேம்	... ஹய்து
அச்சு	... சுகு	கை	... செவாஹு
கச்சு	... கஹு	கோதை	... மொஹாவரி
சங்கு	... ஸங்கு	கைதை	... கெதகி
காப்பியம்	... காவு	பெண்ணை	... விநாகிநீ
கட்டியம்	... மஹு	ஆனை	... சூஜா
நிச்சம்	... நிது	இராணி	... ராஜி
விச்சாதரர்	} ... விஜயாபாரா	விண்ணப்பம்	... விஜயாபாரா
விஞ்சையர்		மென்மை	... மீலிநு
உஞ்சை	... உஜயிநீ	கருமை	... மலிநு
அமைச்சர்	... அகாது	திண்மை	... மூலிநு
கச்சோதம்	... வஜோதம்	வன்மை	... வலிநு
பரிசம்	... வஸு	வெண்மை	... யவலிநு
கந்து	... வஸு	பசுமை	... வகிநு
நானம்	... வஸு	கருமை - 'கறுப்பு'	... காலிநு
நேசம்	... வெஹு	,, - 'பெருமை'... மலிநு	
மிருதி	... மூபு	தண்மை	... ஜலிநு
தோம்	... தொஹு	அத்தி	... சலி
தேம்	... தொஹு	ஆலத்தி	... சூலத்தி
நாம்	... நாநு	உத்தி	... யூகி
		சத்தி	... சூகி

7. உயிர் தானே உச்சரிக்கப்படும் எழுத்து.

8. மெய் உயிரெழுத்தின் உதவியாலுச்சரிக்கப்படும் எழுத்து.

9. வல்லெழுத்து வன்மையுடன் உச்சரிக்கப்படும் எழுத்து.

10. மெல்லெழுத்து மென்மையுடன் உச்சரிக்கப்படும் எழுத்து.

11. இடையெழுத்து மிக்க வன்மையும் மிக்க மென்மையுமின்றி உச்சரிக்கப்படும் எழுத்து.

* இச்சொல் மஹாராஷ்டிர பாவையிலும் இப்பொருளில் வழங்கி வருகின்றது.

12. ஆயுதம் மூன்றுபுள்ளி வடிவினதாய் வடமொழியி லுள்ள ஹகாரத்தைப்போலுச்சரிக்கப்படும் எழுத்து. ஆயுதம் = படை; வரிவடிவில் படையைப்போலிருப்பத னால் அதற்கு ஆயுதமென்று பெயர் வந்தது. ஆயுதம் ஆய் தமென மருவியது.

13. மாத்தீனா ஓரிமைப்பொழுதி லுச்சரிக்கப்படும் எழு த்தின் அளவு.

14. குறில் ஒரு மாத்திரையுள்ள எழுத்து; அதற்குக் தற்றேழுத்து எனவும் பெயர்.

15. நேடில் இரண்டு மாத்திரையுள்ள எழுத்து; அதற் கு நேட்டேழுத்து எனவும் பெயர்.

16. அளபெடை மூன்றுமாத்திரையுள்ள எழுத்து.

17. பதபதம் பலவுறுப்புக்களடங்கிப் சொல்.

18. பகாப்பதம் ஒரேயுறுப்புள்ள சொல்.

19. பதந் சொல்லின் முதனிலை.

20. விதந் சொல்லின் ஈற்றுறுப்பு.

21. இடைநிலை வினைச்சொற்களில் பகுதிக்கும் விசுதிக்கும் இடையில் காலங்காட்டிநிற்கும் உறுப்பு.

22. சாரியை* பகுததவுறுப்புக்களுக்கிடையில் வரும் எழுத்து அல்லது அசை.

23. அசைநிறைவிதந் சொற்களுக்கு ஈற்றிலே பொரு ளில்லாது வரும் எழுத்து அல்லது அசை.

(உ-ம்.) முன்னே—முன், ஏகாரம் பொருளில்லாது ஈற்றிலேவந்தது.

உள்ளே—உள்,   ,,   ,,   ,,

மேலே—மேல்,   ,,   ,,   ,,

கீழே—கீழ்,   ,,   ,,   ,,

* “சாரியை என்றதன்பொருள் வேறுகிரின்ற இருமொழியும் தம் மிற் சாராதற்பொருட்டு இயைந்துகின்றது என்றவாறு” என்று நச்சி னுரீக்கினியர் [தொல்-எழு-சூக்-118.]

திரவிடசப்ததத்வம்.

மேன—மேன், மேல் என்பதன் ஈற்று லகரம் னகரமாய்த் திரிந்தது, அகரம் ஈற்றில் வந்தது. “பால்பிரித்திசையா வுயர்திணைமேன” [தொல்-சொல்-சூ-57.]

கிளவியான—கிளவியான், ஆன் என்னும் மூன்றாம்வேற்று மையுருபின் ஈற்றில் அகரம் வந்தது. “செப்பேவழீஇயி னும்வனாரிலையின்றே, அப்பொருள்புணர்ந்த கிளவியா ன” [தொல்-சொல்-சூ-15.]

தேரியுமோர்க்கே—தெரிந்தோர்க்கு, து என்னும் நான்காம் வேற்றுமையுருபின் ஈற்றில் ஏகாரம் வந்தது. “திரிபிட னிலவேதேரியுமோர்க்கே” [தொல்-சொல்-சூ-101.]

ஆசிரியர்க்க—ஆசிரியர்க்கு, துவ்வுருபி னீற்றில் அகரம் வந் தது. “கடிநிலையின்றேயாசிரியர்க்க” [தொல்-சொல்-சூ-108.]

பெயர்க்தந்து—பெயர்க்கும்; பெயாக்கும் என்னும் பெயரொ ச்சத்தி னீற்றில் உவ்வுகூதிவர, மகரம் நகரமாய்த்திரிய, நகரத்திற்கும் உகரத்திற்கும் இடையில் தகரம் தோன் றியது.

24. குற்றெழுத்தொடு காரம் என்பதும் காரம் என்பதும், நெட்டெழுத்தொடு காரம் என்பதும் சேர்ந்து அவ்வல் வெழுத்துக்களுக்குப் பெயராம்.

(உ-ம்.) ககாரம், ககாரம், சகாரம், சகாரம், அகாரம், அகாரம், உகாம், உகாரம்.

25. விகாரம் இருக்கும் நிலைமாறுதல். அது மூவகமதது தோன்றல், திரிதல், கேதேல் என.

26. தோன்றல் இல்லாதது உண்டாதல்; இதனை வட மொழியில் ஆகமம் என்பர்

27. திரிதல் ஒன்று வேறொன்றாய் மாறுதல்; இதனை வட மொழியில் ஆதேசம் என்பர்.

28. கேதேல் உள்ளது அழிந்துபோதல்; இதனை வட மொழியில் லோபம் என்பர்.

29. கண்டியம் கழுத்தில் பிறக்கும் எழுத்து.

30. தாலவியம் தாலுவில் பிறக்கும் எழுத்து; தாலு - 'ண்ணத்தின் அடியின் இருபக்கம்.

31. மூர்த்தியம் அண்ணத்தின் மேற்புறத்தில் பிறக்கும் எழுத்து; மூர்த்தந் - அண்ணத்தின் மேற்புறம்.

32. தந்தியம் பற்களில்பிறக்கும் எழுத்து.

33. ஓட்டியம் இதழில் பிறக்கும் எழுத்து.

கண்டியமுதலிய மேற்குறித்த பெயர்கள் வடமொழியிலிருந்து எடுத்து இங்காளப்பட்டன. அவற்றின் பிரயோஜனம் புணரியலில் நன்றாய்த் தெரியவரும். ஆயினும் அடியில்வரும் உதாரணங்களால் அந்தப் பிரயோஜன மித்தன்மைத்தெனச் சிறிது விளங்கும்.

(1) ரகரமொழிந்த மூர்த்தநியங்களோடுகூடிய தந்தியங்கள் மூர்த்தியங்களாமென்று புணரியலில் ஒருவிதி எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

மூர்த்தநியங்கள் ட, ண, எ, ழ, ற, ர.

தந்தியங்கள் த, ந, ல, ன.

கொள் + தல் = கொட் + தல் = கொட்டல் = கோடல்.

மேறகண்ட உறுப்புச்சந்தியில் கொள் என்னும் பகுதி நிலையுறுப்பு. தல் என்பது வருமுறுப்பு.

(2) வல்லினத்தின்பின் ல, எ, ன க்கள் வல்லினமாய்த் திரியுமென்னும் விதியால் தல் விசுவதியின்பின் ளகரம் டகரமாய்த் திரிந்தது. திரியவே கொட் + தல் எனநின்றது. கொட் என்னு முறுப்பின் ஈற்றிலிருக்கும் மூர்த்தநியமாகிய டகரத்தோடு தல் என்னு முறுப்பின் முதலிலிருக்கும் தந்தியமாகிய நகரம்புணரத் தகரம் மூர்த்தநியமாய்த் திரிந்தது. நகரத்திற்கு இனமாகிய மூர்த்தநியம் டகரமாதலால் தகரம் டகரமாய்த் திரிந்தது, திரியவே கொட் + தல் என நின்றது.

(3) சிலவிடங்களில் மூர்த்தநியத்தின் பின் மூர்த்தநியம் வந்தால் பின்னின்ற மூர்த்தநியங்கெட கெட்ட மூர்த்தநியத்தின் பின்னின்ற குறில் நீளும்; பின்னின்றது நெடிலாயிருந்தால் நெடிலாகவே யிருக்கும் என்னும் விதியின்படி கொட் + தல் என்பது கொ + தல் என நின்றது கோடல் என்று ஆகும்.

அப்படியே, வாழ் + நாள் என்னுஞ் சந்தியில் நிலையுறுப்பின் ஈற்று நகரம் நகரத்தின்பின் மெல்லினமாய்த் திரிய வாண் + நாள் என நின்றது. மூர்த்தநியமாகிய ணகரத்தின்முன் தந்தியமாகிய நகரம் தனக்கினமாகிய ணகரமாய்த் திரிய, வாண் + ணன் என நின்றது. மேற்கூறிய (3) விதியின்படி நிலையுறுப்பி னீற்று ணகரம் வருமுறுப்பினீற்று ணகரம் ஆகிய இரண்டில் பின்னின்ற ணகரங்கெட அதன் பின்னின்ற உயிர்க்கு நீட்டம் வரவேண்டும்; ஆயினும் இயற்கையில் நீண்ட உயிர்க்கு விதியினால்வரும் நீட்டம் அவசியமன்று.

திரவிடசுத்தத்வம்.

வி னே யி ய ல்.

34. வினையின் உறுப்புக்கள் பகுதி, விசுதி, இடைநிலை, சாரியை, எதிர்மறையுருபு என ஐந்து. பகுதி, விசுதி, இடைநிலை, சாரியை இவை உடன்பாட்டு வினையில்வரும். எதிர்மறைவினையில் எதிர்மறையுருபும் வரும்.

நட	வீடு	நொ	பொருந்	பார்	கேள்
வா	கூ	போ	திரும்	செல்	அஃகு
மடி	வே	உரிஞ்	தின்	வவ்	
சீ	வை	உண்	தேய்	வாழ்	[1.]

இவ்வாறு முன்னிலை யேவலொருமையில்வரும் வினைகள் ஒரு^b வந் புள்ளன.

வாரும் = வா + உம் } முன்னிலை யேவற்பன்மை.

தாரும் = தா + உம் } நகரம் உடம்படுமெய்.

உளன் = உள் + அன்.

உளர் = உள் + அர்.

செய்யாய் = செய் + ஆய், முன்னிலை யேவலொருமை.

இவை பகுதி விசுதி என்னும் இரண்டுறுப்புள்ளன

வந்தும் = வா + த் + உம், நகரம் இறந்தகால இடைநிலை,
உம் - தன்மைப்பன்மைவிசுதி.

உண்டனன் = உண் + த் + அனன், இதில் அனன் என்னும்
ஸர்வநாமம் விசுதியாய்வந்தது.

இவை பகுதி, விசுதி, இடைநிலை என்னும் மூன்றுறுப்புள்ளன.

வருகிறான் = வா + உ + கிறு + ஆன் } உகரஞ்சாரியை.

தருகிறான் = தா + உ + கிறு + ஆன் }

இவை பகுதி விசுதி, இடைநிலை, சாரியையென்னும் நான்குறுப் புள்ளன.

செய்யாதான் = செய் + ஆ + த் + ஆன், ஆ - எதிர்மறை
விசுதி, த் - இடைநிலை.

வாராதவன் = வா + ஆ + த் + அவன், நகரம் உடம்படுமெய்.

இவற்றில் நான்குறுப்புக்கள் வந்தன.

ப த தீ.

35. செய்தான், செய்கிறான், செய்து, செய்தல் என்று விசுதி முத்தவியவற்றால் வேறுபட்ட பலவினைகளுக்கும் ாதுவாகிய உறுப்பிற்குப் பததீ என்றுபெயர். அதனோடு

வினையியல்.

இடைநிலை, விசுதிமுதலிய உறுப்புக்களைச் சேர்ப்பதனால் பல வினைகள் உண்டாகின்றன.

35. வினைப்பகுதிகள் இயற்கைப்பததிகள், செயற்கைப்பததிகள் என இருவகைப்படும்.

36. இயற்கைப்பததிகள் தொழிலையுணர்த்திப் பகாப் பதமாய்நிற்கு* முதனிலைகள். மற்ற முதனிலைகள் செயற்கைப்பததிகள்.

37. செயற்கைப்பததிகள், பெயரடிப்பததிகள், இடையடிப்பததிகள், உரியடிப்பததிகள், வினையடிப்பததிகள், வடமொழிப்பததிகள், தோடர்மொழிப்பததிகள் என அறுவகைப்படும்.

பெயரடியாய்வந்த முதனிலைகள் பெயரடிப்பததிகள்.

இடையடியாய்வந்த முதனிலைகள் இடையடிப்பததிகள்.

உரியடியாய்வந்த முதனிலைகள் உரியடிப்பததிகள்.

வினைப்பகுதியடியாய் வந்த முதனிலைகள் வினையடிப்பததிகள். இவை, நட, வா முதலிய வினைப்பகுதிகளுக்கு, வி முதலிய விசுதிகளைச் சேர்த்தலாலுண்டாகிய நடத்து, வருவி முதலியனவும், புல், எள் முதலியவற்றிற்கும் அடை, மடி முதலியவற்றிற்கும் முறையே கு, அங்கு முதலிய விசுதியைச்சேர்த்தலாலுண்டாகிய புல்கு, எள்கு, அடங்கு, மடங்கு முதலியனவும் ஆம்.

வடமொழியடியாய்ப்பிறந்த முதனிலைகள் வடமொழிப்பததிகள்.

பலவினைச்சொற்களும், பெயர்ச்சொற்களும், மற்றைச் சொற்களும் தொடர்ந்துவரும் முதனிலைகள் தோடர்மொழிப்பததிகள்.

உதாரணங்கள்.

வா	நில்	வாழ்	கோ	உண்
போ	சொல்	தீர்	வை	விள்
கூ	கல்	தேர்	தின்	தள்

இவை இயற்கைப்பகுதிகள்.

அடியில்வருவன செயற்கைப்பகுதிகள்.

இவ்வுதாரணங்களில் பெயரடிப்பகுதிகள், இடையடிப்பகுதிகள், உரியடிப்பகுதிகள் இவற்றையெல்லாம் ஈற்றுறுப்பாகிய விசுதிகளைப் பற்றி, துவ்வீறு, தேவ்வீறு, துவ்வீறு, புவ்வீறு, முவ்வீறு, வுவ்வீறு, ஸுவ்வீறு என வகுத்திருக்கின்றபடியால் அவற்றின் முதலுறுப்பாகிய பகுதிகளைப் பிரித்தறியவேண்டும்.

உள்கு ... உள், (இடப்பெயர்.)
 கல்கு ... கல் (உரிச்சொல்); இந்த உரிச்சொல்
 துவ்விகுதிபெற்று முதலில் 'நல்ல
 வனாயிரு' என்று பொருள்பட்டுப்
 பின்பு 'கொடு' என்னும் பொருள்
 கொண்டது.

புல்கு ... புல் - 'கூடு'
 எள்கு ... எள் - 'இகழ்'
 துட்கு - 'அஞ்சு' ... துள் - 'குதி'
 மட்கு - 'அழுக்காதல்' ... மண்
 மாழ்கு ... மாழ்
 மெல்கு - 'மெலிதல்' ... மெல் (உரிச்சொல்.)
 அடங்கு ... அடை
 மடங்கு ... மடி
 கலங்கு ... கல
 முழங்கு ... முறை, றகரம் றகரமாய்த்திரிந்தது.
 இறங்கு } ... இழி, றகரம் றகர றகரங்களாய்த் தி
 இரங்கு } ரிந்தது. கீழ் என்னு மிடைச்
 சொல்லடியாய் கிழி என்னும்
 பகுதியுண்டாயிற்று. அதற்கு
 'கீழ் செல்லல்' என்பது பொ
 ருள். ககரந்தொக்கு கிழி
 இழி ஆயிற்று. கிழி என்பது
 'இறங்குதல்' என்னும் பொரு
 ளில் மலயாளபாஷையில்
 வழங்குகின்றது.

சுருங்கு ... குறு
 றுணங்கு ... றுண் (உரிச்சொல்.)
 பிணங்கு ... பிணை
 வணங்கு ... வளை, ளகரம் ளகரமாய்த்திரிந்தது.
 ஒருங்கு ... ஒரு, (எண்ணுரிச்சொல்.)
 இவற்றின் ஈற்றில் துவ்விகுதி வந்தது.

இவற்றில் உள்கு முதலிய பகுதிகளில் துவ்விசுதி சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. அடங்கு, மடங்கு, முழங்கு, இறங்கு, இரங்கு, பிணங்கு, வணங்கு என்பவற்றில் துவ்விசுதிக்குப்பின் பகுதியீற்றாயிர் அகரமாய்த் திரிந்திருக்கின்றது. நுணங்கு என்பதில் பகுதியீற்றில் விசுதிக்குப்பின் அகரச்சாரியை வந்திருக்கின்றது.

அண்டு

... அண், (உரிச்சொல்.)

கிண்டு

... கீள், துவ்விசுதி சேரப் பகுதியீற்று னகரம் ணகரமாயும் விசுதித் தகரம் டகரமாயும் திரிந்தன.

தண்டு - 'சேர்'

... தள் - 'ஒருபக்கம் ஒதுக்கு'

மண்டு - 'நெருங்கு'

.. மலி - 'நிறை', 'பெருகு'

தோண்டு

... தோள்

வேண்டு

... வேள்

} கீண்டு என்பதைப்போல்.

இவற்றின் ஈற்றில் வெவ்விசுதி வந்தது. இந்த விசுதி துவ்விசுதியின் திரிபு.

திருந்து

.. திரு, ஸ0. ஸீ: துவ்விசுதியின்பின் மெல்லினம் தோன்றியது.

கந்து - 'கெடு'

... ஸ0. கநீ - 'பிரகாசித்தல்'

முந்து

... முன்

பிந்து

.. பின்

அழுந்து

... ஆழ், துகரவிசுதியின்பின் மெல்லினம் தோன்றியது.

பொருந்து

.. பொரு, றை

உந்து

... உன்,

இவற்றின் ஈற்றில் துவ்விசுதி வந்தது.

திரும்பு

... திரி, புகரவிசுதியின்பின் மெல்லினம் தோன்றியது.

நிரம்பு

... நிறை றை

குழம்பு

... குழை றை

அலம்பு

... அலை றை

கிளம்பு

... கிள - 'எழு' றை

எழும்பு

... எழு றை

விளம்பு ...

.. விளி றை

இவற்றின் ஈற்றில் புவ்விசுதி வந்தது. திரும்பு, நிரம்பு, குழம்பு, அலம்பு, விளம்பு இவற்றில் விசுதிக்குப்பின் பகுதியீற்றாயிர் திரிந்தது.

பொருழு } - 'வீங்கு' ... பெரு	
பெருழு }	
கெழுழு ... கெழு - 'பொருந்து'	
குழுழு - 'கூடு' ... குழு - 'கூட்டம்'	
கம்ழு ... கா - 'மூடு'	
விம்ழு { 'வீங்கு' }	.. விரி - 'பரவு'
பெருகு }	
திருழு .. திரி	
அண்மு - 'நெருங்கு' . அண்	

இவற்றின் ஈற்றில் ழவ்விசூதி வந்தது. கம்ழு, விம்மு என்பவற்றில் விசூதிக்குப்பின் பகுதியிற்று ஈகரவியாமெய் தொக்கது. விசூதி மகரம் இரட்டித்தது.

பரவு ... பா	
கழுவு .. கழி	
பொருவு .. புறா - 'ஒத்திரு'.	
தடவு ... தொடு	
துவவு ... துய் - 'உண்'	

இவற்றின் ஈற்றில் வவ்விசூதி வந்தது. பொருவு கழுவு என்பவற்றில் பகுதியிலுள்ள ஐகாரமும் இகாரமும் உகரமாய்த் திரிந்தன, தடவு என்பதில் பகுதியின் ஓகாரமும் உகரமும் அகரமாய்த் திரிந்தன. துவ்வில் பகுதியிற்றுமெய்க்கெட விசூதி வகரம் இரட்டித்திருக்கின்றது.

துன்று .. துன் - 'நெருங்கு'	
பொன்று { 'அழி' }	... புல் - 'அற்பம்'
குறை }	
ஊன்று - 'சார்' உன் - 'அழுத்து'	
துவன்று ... துவல் - 'நிறை'	
முரற்று ... முரல் - 'ஒலி'	
அரற்று ... அரல் - 'ஒலி'	
குயிற்று ... குயில் - 'செய்'	

இவற்றின் ஈற்றில் றவ்விசூதி வந்தது. இந்த றவ்விசூதி துவ்விசூதியின் திரிபுபோலும்.

இப்பகுதிகளின் ஈற்றில் து, டு, து, பு, மு, வு, று, இவை விசூதிகளாய் வந்திருக்கின்றன. அவற்றால் பகுதிகளின்பொருள் பெரும்பாலும் வேறுபாதிருக்கும்.

வருவி = வா + உ + வி, பகுதிக்கும் விதிக்கும் இடையில் உக
ரச்சாரியைவர உகரத்திற்கும் பகுதி
யீற்று ஆகாரத்திற்கும் இடையில்
ரகரவுடம்படுமெய் தோன்றியிருக்
கின்றது.

செய்வி = செய் + வி

கற்பி = கல் + பி

சேர்ப்பி = சேர் + பி

நடத்து = நட + து

செலுத்து = செல் + து, உகரம் சாரியை.

நிறுத்து = நில் + து, பகுதியீற்று லகரத்தின் இடத்தில்
றகரம் வந்தது.

கொடு = கொள் + து, 'கொள்ளும்படிச்செய்.' ளகர தகரங்
கள் இருடகரமாய்த்திரிய, பின்னின்
ற டகரங்கெட்டது.

கடாவு = கட + வு; கட - 'செல்'; கடாவு - 'செல்லும்
படிச்செய்.'

* பாய்ச்சு = பாய் + து, துவ்விசுதியின் தகரம் சகரமாய்த்
திரிந்தது.

சுட்டு = சூழ் + து, தகரமும் டகரமும் இரு டகரங்களா
ய்த்திரிந்தன. பகுதியின் உயிர் சூறுகி
யது.

இவை தன்வினைப் பகுதிகளுக்கு வி, பி முதலிய விசுதிகளைச்சேர்த்
ததனுண்டாகிய பிறவினைப்பகுதிகள்.

தழை	.	தழை,	ஓ	..	ஓ
துளிர்	..	துளிர்	இருள்	..	இருள்
காய்	...	காய்	எதிர்	..	எதிர்
முளை	..	முளை	சூழி	...	சூழி
விதை	...	விதை			

இப்பகுதிகள் விசுதி யீற்றிலில்லாமல் பெயரடியாய்ப் பிறந்தன.

கொந்தளி = கொந்தல் + இ, கொந்தல் - 'கோபித்தல்'; கொ
ந்து + அல்.

மறுதளி = மறுத்தல் + இ, மறுத்தல் = மறு + தல்-

தெருள் = தெருள் - 'அறிவு,' தெரி - 'அறிதல்.'

சுழல் = சூழல், சூழ் + அல், சூழ் - 'சுற்றல்.'

* கும்பகோணத்தினருகில் கிடைத்த ஓர் தாமிரசாஸநத்தில் 'நீர்
பாய்த்தப்பெறுவாராக' எனப் பாய் என்னும் பகுதிக்கு து என்னும்
விசுதி பிறவினையில் வந்திருக்கின்றது.

சுருள் = குறுகல், குறுகு + அல், ககரஞ் சகரமாய்த் திரிந்தது.

கனல் = காந்தல், காந்து + அல், காந்து - 'முதிரவேதல்.'

இப்பகுதிகள் தொழிற்பெயராடியாகப் பிறந்தன.

கறு	...	கறுப்பு	பரு	...	பருமை
வெளு	...	வெளுப்பு	பெரு	...	பெருமை
புளி	...	புளிப்பு	மெலி	...	மென்மை
தித்தி	...	தித்திப்பு	திணி	...	திண்மை
கை	...	கைப்பு	கடு	...	கடுமை
உவர்	...	உவர்ப்பு	இனி	...	இனிமை
சிறு	...	சிறுமை			

இவை பன்மையாகப் பிறந்தன.

6. வடமொழிப்பகுதி தற்சமம் என்றும் தற்பவம் என்றும் இருவகைப்படும். தற்சமப்பகுதிகள் வடமொழியிலிருந்து விகாரமின்றி வந்தவை; விகாரப்பட்டிவந்தவை தற்பவப்பகுதிகள்.

(உ - ம்.)

கல	...	கல் (எண்ணு, கூடு)	தகி	...	தஹீ
சரி	...	சர்	செயி	...	ஜி
சலி	...	சல்	சுகி	...	ஸூஹீ
வரி	...	வூ	தரி	...	யூ
பூரி	...	பூ	வாசி	...	வாஹீ
அதுஸரி	...	அதுஸூ	சுகி	...	ஸூஹீ
பாலி	...	பாஹீ	வகி	...	வஹீ

இவை தற்சமப்பகுதி.

போஷி	...	பூஷீ	போதி	...	பூயீ
கூழி	...	கூழீ	கோஷி	...	கூஷீ
சயனி	...	சாயநீ	பற	...	பஹீ
பாகி	...	பாஹீ	தெழி	...	தூஷீ
சிருட்டி	...	சூஷி	பிழி	...	பிஷீ
தியானி	...	தூநீ	பொழி	...	பூஷீ
கவனி	...	கஹீ	விழி	...	விஷீ
துதி	...	தூதி	விடி	...	விஷீ
			கட்டு	...	கூஷீ

சுடு	... ஸூஹ்	தள்	... தஹ்
ஒது	... வஹ்	மிகு	... மிஹ்
பகு }	... ஹஹ்	விளங்கு }	... ஹஹ்
வகு }	... கிஹ்	இலங்கு }	... ஹஹ்
தேய்	... கிஹ்	பிறங்கு }	... ஹஹ்
செப்பு	... ஜஹ்	தேறு	... தஹ்
களை	... செஹ்	பாடு }	... வஹ்
செல்	... வஹ்	படி }	... வஹ்
சார்	... வஹ்	குத்து	... குஹ்
		சால்	... ஸாஹ்

இவை வடசொல்லடியாய் வந்தன.

கொணு = கொண்டு + வா, பகுதியீற்றிலுள்ள துவ்விருதியும் வா என்னும் பகுதியின் வகரமும் தொக்கன.

எழுதா = எழுந்து + தா, வினையெச்ச விருதியாகிய து கரமும் அதன்பின்னின்ற மெல்லினமும் தொக்கன.

செய்துகொள் = செய்து + கொள்

செய்திரு = செய்து + இரு

வந்திடு = வந்து + இடு

இத்தொடர்மொழிப்பகுதிகளிலொவ்வொன்றிலும் ஒரு பகுதியடியாய்ப் பிறந்த இறந்தகால வினையெச்சத்தோடு வேறு பகுதிகள் சேர்ந்திருக்கின்றன.

மல்லா } = மேல் + கா { மல்கா ; 'மேல்காத்துக் கொள்ளல்' என்றால் 'முகம் மேலாயிருத்தல்'.

செம்மா* = செம்மம் + கா ; செம்மம் - ஸூஹ் என்னும் வடமொழிச் சிதைவு, க்ஷேமம் என்பது பொருள்.

ஏமா = ஏமம் + கா, ஏமம் - வடமொழி க்ஷேமம்.

அண்ணு = அண்ணம் + கா.

இறுமா = இருமை + கா.

பொச்சா = பொச்சம் + கா.

* "அல்லாப்பர், செம்மாப்பர் என்பனபோல் சோகாப்ப ரென்பதோர் சொல்"—குறள் 13 - 7, பரிமேலழகர்.

கொண்கன் == கொண்டவன், வகரம் ககரமாய்த்
திரிந்து டகர வயிர்மெய் தொக்
கது.

அல் அன் விசுதியின் ஈற்று னகரம் லகரமாய்த் திரிந்தது.

அண்ணல் == அண்ணன்

சேரல் == சேரன்

இளவல் == இளவன்

மான் ... பெருமான் == பெருவன், வகரம் மகரமாயிற்று, அக
ரம் நீண்டது.

கோமான் == கோ + வன், கோ - 'அரசன்,' வன் -
விசுதி.

மாள் .. பெருமாள் == பெரு + வன், பெருமாள் - 'அரசன்' 'குரு'
'சிவன்' 'திருமால்.' மான் விசுதியின் னகரம் ளகர
மாய்த் திரிந்தது.

ஆன் ... அவன் விசுதி ஆன் ஆயிற்று.

ஆகிலான் தாரினான்

ஆகின்றான் நாட்டான்

ஆவான் ஊரான்

ஓன் இதுவும் அவன் விசுதியின் திரிபு.

படைத்தோன், படைப்போன், வில்லோன்.

அனன் ... அனை என்னுஞ் சுட்டிடைச்சொல்லுக்கு அன்விசுதி
வர அனையன் என வந்தது. அது ஸர்வநாமம்,
'அவன்' என்பது பொருள்.

அனையன் என்பது ஐகாரந்தொக. அன் + அன் என
நின்று அனன் ஆயிற்று. அவன் என்னும் ஸர்வநா
மத்தைப்போல் இதுவும் விசுதியாய் வந்தது.

வந்தனன் செய்தனன்

வருகின்றனன் செய்கின்றனன்

இ ... குன்றவில்லி - 'குன்றை வில்லாகவுடையவன்.'

(2) பெண்பால்விசுதி.

அள் ... வந்தவள், வருகின்றவள், வருபவள், உள்ளள், பிறள்,
தாரினள், குழையினள்.

அவள் ... ஸர்வநாமம், அவன் என்னும் ஸர்வநாமத்தைப்போல்
இதுவும் விசுதியாய்வந்தது. சிறியவள், கரியவள்,

ஆன் ... அவன் ஆன் எனத் திரிந்தது. வந்தான், வருகின்றான், வருவான், தாரினான், குழையினான், ஊரான்.

ஒன் ... அவன் ஒன் எனத்திரிந்தது. வந்தோள், வருகின்றோள், சிறியோள், பெரியோள், தொடியோள், “நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் பௌவமும் - சிலப்ப.

நல்லோள்.

சு ... வாணிச்சி = வாணியன் + இ = வாணியி = வாணிச்சி, அன்விகுதி தொக்கது. யகரத்திற்கு சுகரம்வந்தது. வலைச்சி = வலையன், வாணிச்சியென்பதைப்போல்.

தி ... சம்படத்தி = செம்படவன் + இ = செம்படவி = செம்படத்தி. அன் விகுதிதொக்கது. வகரம் தகரமாய் த்திரிந்தது.

குறத்தி, குறவன்.

முடத்தி, முடவன்.

க ... சிறுக்கி, சிறுக்கன்.

வி .. மனைவி

புதல்வி

மி ... சிறுமி, சிறுமன்.

ஐ .. உமை [உரை] வடமொழியீற்றுகாரம் தமிழில் ஐயா கின்றது.

சீதை [வீதா]

கோதை [கோடி]

இ . அலர்கண்ணி வடமொழியீற்றிகாரம் இகரமாய்க்குறும். கேளரி, பாவதி, இலக்குமி.

(3) பலரீபால்விததி.

அர் வருவர் கரியர்

போவா சிறியர்

குழையர் பெரியர்

என்மா = என்னுவர் = என் + வர் = என் + மர் = உகரம் கெட்டது. வகரம் மகரமாய்த்திரிந்தது.

அவர் ... ஸர்வநாமம் விகுதியாய்வந்தது.

செய்தவர் சிறியவர் விண்ணவர்

செய்கின்றவர் கரியவர் இமையவர்.

செய்பவர் நாட்டவர்

ஆர் ... அவர் ஆர் ஆய்த்திரிந்தது.

செய்வார்   சிறியார்
செய்கின்றார்   கரியார்
செய்தார்   இமையார்
நாட்டார்

கொண்மார் = கொள்வார் = கொள் + மார்
சென்மார் = செல்வார் = செல் + மார்
நடமார் = நடக்கு + மார், துகரங்கெட்டது.

ஓர் ... செய்வோர்   சிறியோர்
செய்கின்றோர்   கரியோர்
செய்தோர்   இமையோர்
உணருமோர்   உணருமவர் (தொல். உருபு. 12)

அனர் ... ஸர்வநாமமாகிய அனன் என்பதற்குப் பன்மை
செய்தனர்   'ஏங்துவனர்' = ஏங்குவ + அனர்
செய்கின்றனர்   "இருதலைவந்த பகைமுனகடுப்ப,
இன்னுயிரஞ்சியின் றுவெய்து
யிர்தத் ஏங்குவனர்" மதுரைக்
செய்வனர்   காஞ்சி 402 - 404.

நகுவனர்

"கல்லாமாந்தரோடு நகுவனர்
தினைப்ப" ஷே. 420.

அறர் ... அனை யென்னுஞ் சுட்டிடைச்சொல்லிற்கு ஆர் விசுதி
சேர அனையார் என்னும் ஸர்வநாமம் வந்தது.
'அவர்' என்று பொருள். இச்சொல்லில் ஐகாரங்
கெட, அன் + ஆர் = அறர் எனவந்தது. மொழி
மனார், தொல். II. 175. எனமனார், தொல். II. 1.
மொழிமனார் = மொழியுவனார் = மொழி + மனார்,
மொழியு என்பதில் யகர உயிர்மெய்கெட மொழி
என வந்தது.

என்மனார் = என்னுவனார் = என் + மனார், உகரக்கேடு.
திண்ணனார் = திண் + அனார், திண் - திண்மையுள்ள,
பேரிய. கண்ணப்பனார். 188.

நடப்ப, நடப்பர் என்பதிலுள்ள அர் விசுதியின் ஈற்று
ரகரங்கெட்டது.

என்ப, "கண்ணென்பவா முமுயிர்க்கு"

இர் மகளர், அபணடி.
 ஸர் நீயி
 வர் நீவி, வர் விசுதியின் அகரம் இகரமாய்த்திரிந்தது.
 யர் இளையர்
 ஞர் கவிஞர் = கவிபர். யகரம் ஞகரமாயிற்று. இளைஞர்.
 சில் குரிசில், ஸ்ரீஎன்னுஞ்சொல் பெயராகருக் கீற்றில்வந்து
 சிறப்பையும் பெருமையையுங்காட்டும்; உ. குருஸ்ரீ,
 மாதஸ்ரீ, ஸ்ரீ என்பது தீரு எனத்திரிந்து பின்பு
 சில் என மருவியது. அதுவே வடபாஷைகளுள்
 ஜி என வரும்.

கள் .. வர் என்பது கள் எனத்திரிந்தது. வகரம் ககரமா
 யும் றகரம் ளகரமாயுந் திரிந்தன.
 தெலுங்கில் பன்மை விசுதியாகிய ஈரு என்பதும்
 வர் விசுதியின திரிபு

கார் .. வர் என்பதன்திரிபு, இது ஈரு என்பதைப் போன்
 றது ஐயங்கார், அம்மங்கார், அத்தங்கார். தெலுங்
 கு சப்ததத்துவத்தில் விசுதியைப்பற்றிய உரையை
 ப்பார்க்க. ப. 9 - 10.

மர் .. வடமா=வடவா.

மார் மாவிகுதி மார் எனத்திரிந்தது. தேவிமார், தாய்மார்,
 தகப்பன்மார்.

அவர்கள். தேவர்கள் மனிதர்கள்
 வந்தவர்கள் விண்ணவர்கள்

ஆர்கள் .. வந்தார்கள், ஆளுர்கள், ஆவார்கள்.

கண்மார். குருக்கண்மார், கள் விசுதியும், மார் விசுதியுந் தொ
 டாந்துவந்தன.

(4) அஃறிணையோருமை.

அம் + ஸ. அஃ

உ. மரம்	ஆட்டம்
பலம்	பாட்டம்
கரம்	ஊக்கம்

ஹருஜீ, ராஜ்ஜி, ஹத்தர்ஜி.

† அம் விசுதி தமிழில் அன், அத் (அது) எனத்திரிவதுபோல்
 க்ரீக்குப்பாஷையில் அந் எனவும், ஸமஸ்கிருதத்தில் ஈஃ அஃ எனவும்
 இலத்தின்பாஷையில் ஈஃ எனவும் திரியும்.

ம் ... அம் விசுதியின் அகரங்கெட ம் என நிற்கும்.

உ. கராம்	கராகம்	ஸ. ஸ்ரஹு;
குழாம்	குழகம்	
கடாம்	கடகம்	
நாம்	நாமம்	
காம்	காமம்	
தோம்	தோசம்	ஸ. தோஷ;
பேம்	பயம்	
தேம்	தேயம்	ஸ. தெஸ;

ஸ. ஸ்ரஹு என்பது ஈற்று விஸாக்கம் தொக, அஃ. நினை யொருமை அம் விசுதியேற்று ககர ரக ரங்களுக் கிடையில் அகரச்சாரியை பெற்று கராகம் எனநின்று, ஈற்று மகரத்தின்பின்னின்ற ககரவுயிர்மெய் கெட கராம் எனவந்தது. அப் டடியே கடாம், குழாம் என்பவற்றில் ககர வுயிராமெய்கெட்டது, நாம், காம் என்பவற றில் மகரவுயிராமேய்யும், தோமில் ககரவுயிர் மெய்யும் பேம்தேமில் மகரவுயிராமேய்யும் கெ ட்டன.

அன் அம்மின் மகரம் னகரமாயிற்று.

உ.	எவன்	(எது)			
மரன்	மரம்	நிலன்	நிலம்	குலன்	குலம்
பயன்	பயம்	பிலன்	பிலம்	கடன்	கடம்
நிறன்	நிறம்	கலன்	கலம்	பொலன்	பொலம்
குளன்	குளம்	வலன்	வலம்	புலன்	புலம்
வளன்	வளம்	உலன்	உலம்	நலன்	நலம்

தொல். எழுத்த. சூ. 81.

இந்தவிசுதியின் மகரமானது மரன், பயன், நிறன் என்பன முத்தலியவற்றில் னகரமாய்த் திரிவதுபோல் உயிரமுதலாய்வரும் வேற றுமையுருபு வரும்போதும் னகரமாய்த்திரிந்து பின்பு தகரமாய்த் திரியும்.

$$\begin{array}{l}
 \text{மரம்} + \text{ஐ} = \text{மரன்} + \text{ஐ} \\
 \quad \quad \quad = \text{மரத்} + \text{ஐ} \\
 \quad \quad \quad = \text{மரத்த்} + \text{ஐ} \\
 \quad \quad \quad = \text{மரத்தை}
 \end{array}
 \left. \vphantom{\begin{array}{l} \text{மரம்} + \text{ஐ} \\ \text{மரத்} + \text{ஐ} \\ \text{மரத்த்} + \text{ஐ} \\ \text{மரத்தை} \end{array}} \right\} \text{தகரம் இரட்டித்தது.}$$

$$\left. \begin{array}{l} \text{மரம்} + \text{உ} = \text{மரன்} + \text{உ} \\ = \text{மரத்} + \text{உ} \\ = \text{மரத்து} \end{array} \right\} \begin{array}{l} \text{உகரம் ஆறும்வேற்றுமை} \\ \text{விருதி.} \end{array}$$

அம்விருதியின் மகரம் னகரமாய்த்திரிந்த பின்பு தகரமாய்த் திரி வதுபோல் தெலுங்கில் மகரம் பகரமாய்த்திரியும்.

ஹெஸு + உ என்பது

ஹெஸுவு என மாறுகிறது

ஹெஸுவு தேசத்து என்பதற்குச் சரியானது.

இந்த விஷயத்தைப்பற்றிய விவரங்களைப் பெரியியலில் காண லாம்.

இதனால் அத்து என்னுஞ் சாரியை கிடையாதென்று கொள்ள வேண்டும்.

அது .. அன்விருதி னகரம் தகரமாய்த்திரிந்தது.
உகரம் அசைநிறைவிருதியா யீற்றில் வந்தது.
செய்தது சிறியது எவ்வது = எ + அது
செய்வது கரியது அல்லது = அல் + அது
செய்கின்றது பெரியது குடாது = குட + அது =
குடவது - 'மேறகு'

உனது, எனது, தனது.

ஆது ... அதுவின் அகரம் நீண்டது.

எனது

நினது

தனது

அ ... அது என்பத னீற்றுத் துகரம் தொக்கது.

“எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுங் கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு.”—குறன்.

எண்ணென்ப எண்ணென்பது, துகரங்கெட்டது.

எழுத்தென்ப எழுத்தென்பது, துகரங்கெட்டது.

“கற்பனஆழம்றா . ஊத்தை வாயங்காத்தல்-மற்றுத் தம்

வல்லுருவஞ்சன்மினென்பவேமாபறவை

புல்லுருவஞ்சவபோல்”

அங்காத்தல் . .. என்பவே ; என்பவே=என்பதுவே

“கூர்க்கோட்டசுடுவ லென்புழி கூர்க்கோட்டதென வொருமையா கற்பாலது”. (தொல்-சொல்-429, கு)

து ... அதுவின் அகரங்கெட்டது.

எது	சிறிது	இனிது
இது	பெரிது	அனைத்து
உது	கரிது	இனைத்து
		எனைத்து

என், ஏன். எவன் என்னுள் சர்வநாமம் என், ஏன்
• எனக்குறுகியது.

அன்று அனையென்னுள் சுட்டிடைச் சொல்லிறகு துவ்விசுதி
வர அனைத்து என வந்தது. ஐகாரங்கெட அன்து
எனநின்றது. துவ்விசுதியின் தகரம் றகரமாய்த்
திரிய, அன்று என ஆயிறறு. அதற்கு 'அது' என்று
பொருள். அது என்னும் ஸர்வநாமத்தைப்போல
அன்று என்பதும் விசுதியாய்வந்தது.

வந்தன்று, நடந்தன்று, உண்டன்று.

வந்தன்று = வந்த + அன்று

நடந்தன்று = நடந்த + அன்று

உண்டன்று = உண்ட + அன்று

எற்று “தம்மினுங் கற்றாநோக்கிக் கருத்த
ழிக கற்றதெல்லாம்

எற்றேயிவாக்கு நாமென்று—நீதிநெறி.

அனையென்னுள் சுட்டுச்சொல்லிறகு து என்னும்
விசுதி வர அனைத்து என வந்தது, இது ஸர்வ
நாமம். ஐகாரங்கெட என்து என நின்று, துகர
விசுதியின் தகரமும் னகரமும் இரு றகரமாய்த்
திரிய எற்று என மருவியது.

கூயின்று } =கூயினது
கூயிறறு }

போயின்று } =போயினது
போயிறறு }

அன்று = அலது

இன்று = இலது *

துவ்விசுதி டேவ்விசுதியாய்த் திரிந்தது.

குண்டிகட்டு = குண்டிகண் +து

குறுந்தாட்டு = குறுந்தான் +து

பொருட்டு = பொருள் +து

உண்டு = உளது

க ... சிறிசு == சிறியது == சிறிது
பெரிசு == பெரியது == பெரிது
புதிசு == புதியது == புதிது
இலேசு == எளியது == எளிது

இவ்விசுதி பெரும்பான்மை உலகவழக்கத்தில் வரும்.

(5) அஃறிணைப்பன்மைவிதங்கள்.

அவை ... ஸர்வநாமம் விசுதியாய்வந்தது.

செய்தவை   சிறியவை
செய்கின்றவை   அரியவை
செய்பவை   குறியவை
பெரியவை   கடியவை

அ .. வந்த   பெரிய   } அவை விசுதியின் ஈற்றுவ
வருகின்ற   சிறிய   } கர ஐகாரம் கெட, அஎன்பது
வருப   குறிய   } நின்றது. பலர்பால் விசுதியா
கடிய   } கிய அ என்பதனைக்காண்க.

உரினுவ, திருமுவ, ஓடுவ, பாடுவ.

அன ... அனையென்னுஞ் சுட்டிடைச்சொல்லிற்கு அவ்விசுதியைச் சேர்த்தலால் அனைய என்னும் அஃறிணைப்பன்மைச் சர்வநாமம் உண்டாகின்றது. அது ஐகாரங்கெட, அன் + அ எனநின்று, அன்ன எனவாகின்றது. இருனகரத்தில் ஒன்றுகெட அன எனவருகின்றது. இதற்குப்பொருள் 'அவை'. அவையென்னும் ஸர்வநாமத்தைப்போல் அன என்பதும் விசுதியாய்வரும்.

வந்தன   செய்ம்மன. (தோல் II. 222)

வருகின்றன   செய்யுவன==

வருவன   செய்வன==

உருளுவன   செய்ம்மன, உகரக்கேடு, வகரம் மகரமாய்த்திரிந்தது.

உண்பன   மகரம் இரட்டித்தது. *

கள் ... மரங்கள், கள்விசுதி வீர் விசுதியடியாய்ப்பிறந்தது. பறவைகள். உயர்திணைப்பன்மைக்கேயுரியதானபேர்திலும் பிரயோகத்தினால் அஃறிணைப்பன்மைக்கும் வந்தது.

* சென்மார், நடமார் என்னுஞ் சொற்களைப்பார்க்க.

அவைகள், அவை யென்னும் பன்மைவிகுதியோடு கள்விகுதி
சேர்ந்துவந்தது.

(6) தன்மை ஒருமைவிகுதி.

ஏன் * .. நான் என்பதற்கு முதனிலையாகிய ஆன் என்பதன்
ஆகாரம் ஏகாரமாய்த்திரிந்தது.

செய்தேன்   தாரினேன்
செய்கின்றேன்   அடியனேன் = அடியன் + ஏன்
செய்வேன்

‘அடியனாகிய யான்’
சிறியனேன் = சிறியன் + ஏன்,
‘சிறியனாகிய யான்.’

என் ... ஏன் என்பதன் ஏகாரம் குறுகியது.
உண்குவென்   தாரினேன்
சிறியனேன் = சிறியன் + ஏன்,
‘சிறியனாகிய யான்.’
அடியனேன்

அன் .. நான் என்பதன் முதனிலையாகிய ஆன் என்பதன் ஆகா
ரம் குறுக அன் எனவந்தது.

கூறுவன், கூறுவேன்.

“எழுத்தசைசீர பந்தமடிதொடைபாவினங்கூறுவன்”

இலன் ‘இல்லேன்,’ “இலனென்னு மெவ்வ முனையா
மைய்தல், குலனுடையான் கண்ணேயுள்” துறள்.

புரிவன் = புரிவேன், “பெறலரியவரசானும் பேறு
பெறலாயிருக்க, இறைதவரீபுரிவனென்னு கினைவு
தகா தெனவுரைத்தான்”. கோயில். இரணிய. 44.

அல் .. அன் விகுதியின் னகரம் லகரமாய்த்திரிந்தது.

கேடுவல் = கெடுவேன், “கெடுவல் யானென்பதறிக
தன்னெஞ்ச நடுவொரீஇயல்லசெயின்” — துறள்.

உரைப்பல் = உரைப்பேன், “சென்றிறைவற்குரைப்
பலேனச் செழியர் தவக்கொழுந்தனையான்” - திரு
விளை. உண்பல், வருவல், உண்ணுநிற்பல்.

---

* தன்மை முன்னிலைகளில் வரும் விகுதிகள் எல்லாம் ஸ்ரவ
காமங்களின் சிதைவு.

திரவிடச்சப்தத்வம்.

ஏம்விகுதி ஓம், உம் எனத் திரிந்ததுபோல் ஏன் விகுதி ஓன், உன் எனத் திரிந்தது. ஓன் வழக்கத்திலில்லை; உன் என்பது னகரங்கெட்டு உ ஆயிற்று. இவ்விகுதி னகரவீராயிருந்ததென்பதற்குத் தெலுங்கிலுள்ள உன்னீற்று வினைகளே நிதரிசனம். இந்த உ விகுதி இடைநிலை வகரத்தின் இடத்தில்வரும் க், ட், த், நீ என்னும் எழுத்துக்களோடு சேர்ந்துவரும்.

உண்கு = உண்பேன்

என்கு = என்பேன்

கோமி = கொள்ளுது = கொள்ளுவேன்

சேறு = செல்லுது = செல்லுவேன்

இப்படியே பன்மையில் உம்விகுதி வரும். க், ட், த், நீ என்னும் எழுத்துக்கள் எதிர்கால விடைநிலைகளெனவும், உ, உம் என்பவை தன்மைவிகுதிகளெனவும் அறியவேண்டும்.

செல்லுது	நெல்லுது	செல்வேன்
வெல்லுது	நெல்லுது*	வெல்வேன்
நில்லுது	நெல்லுது*	நிற்பேன்
கொள்ளுது	கொள்ளுது	கொள்வேன்
காணுது	காணுது	காண்பேன்.

செல்லுது	சேறு
வெல்லுது	வேறு
நில்லுது	நிற்று
கொள்ளுது	கோமி
காணுது	காண்

செல்லுது; செல்லுவு = செல்லுது, வகரம் எதிர்கால இடைநிலை, உகரம் தன்மை யொருமைவிகுதி, வகரத்தைப்போல தகரமும் எதிர்காலத்தைக் காட்டுகின்றது;

= செல்+து, உகரங்கெட்டது;

---

* நெல்லுது, நெல்லுது, என்பவை நெல்லுது, நெல்லுது எனக் குறிப்பிடும்.

== செம்+று, பகுதியிற்றுலகரமும் விசுதி நகரமும்
றகரங்களாய்த் திரிந்தன;

== செ+று, பின்னின்ற றகரம் தொக்கது;

== சேறு, அதன்பின்னின்ற ளகரம் நீண்டது;

இவ்வாறே-வெல்லு வேறு ஆயிற்று. 7-வதும்பார்.

நில்லுது - நிற்று ஆயிற்று, உகரங்கெட்டு லகர
நகரங்கள் றகரங்களாய்த் திரிந்தன.

கொள்ளுது==கொள்ளுவு==கொள்ளுவ+உ, வகர
இடைநிலை, உவிசுதி;

== கொள்+து } உகரங்கெட்டு ளகரதகரங்கள் டக
== கொட்+டு } ரங்களாகத் திரிந்தன;

== கோடு; இருடகரங்களில் பின்னின்றது கெட் அதற்
குப் பின்னின்ற ஓகரம் நீண்டது. 7-வதும்பார்.

காண்டு==காணுவ+உ==காணுத+உ== காணுது==
காண்டு.

(13) தன்மைப்பன்மைவிதிகள்.

ஆம் ... நாம் என்னும் ஸர்வநாமத்திற்கு முதனிலையாகிய ஆம்
என்னும் ஸர்வநாமம் விசுதியாய்வந்தது.

உ. உண்ணுநின்றும் தாரினும்

உண்பாம்

கேட்பாம்

ஆடுவாம்

ஆடாம்==ஆடுவாம், உகரவகரங்கள்கெட்டன.

“பாம்புகயிறாகக் கடல்கடைந்தமாயவன்

ஈங்குநம்மானுள் வருமேலவன்வாயில்

ஆம்பலந்திங்குழல் கேளாமோ தோழி” சிலப்ப.

கேளாம் = கேட்பாம் = கேளுவாம்

“கன்றுகுணிலாக்கனியுகுத்தமாயவன்

இன்றுநம்மானுள்வருமேலவன்வாயில்

கொன்றையந்திங்குழல்கேளாமோதோழி”. ஷே

ஏம் ... ஆம் விசுதியின் ஆகாரம் ஏகாரமாயிற்று.

உ. உண்டேம்

உண்ணுநின்றேம்

உண்பேம்

செய்யேம்

கொடேம்

திரவிடச் சத்தத்வம்.

உண்ணேம்
தானோம்

எம் ... எம் விசுவதியின் ஏகாரங்குறுகியது.

உ. உண்ணுவெம்
உண்பெம்
அஞ்சினெம்
தாரினெம்
கரியெம்

அம் ... நாம் என்பதன் முதற்பகுதியாகிய ஆம்எனும் ஸாக
நாமத்தின் ஆகாரம் குறுகியது.

உ. உண்பம்	பாடுகம்	{	தொல். II. சேனா. நச்சி.
உண்குவம்	கலக்கினம்		
உரிஹுவம்	தெருட்டினம்		
செல்லுவம்	செல்கம்		
உணாப்பம்			
வருவம்			
தாரினம்			
அணையம்			

கடலையணையம்யாங் கல்வியாலென்னும்

அடலேறணைய செருக்காழ்த்தி - விடலே நன்னெறி.

ஓம் ... ஆமென்பதின் ஆகாரம் ஓவாயிற்று.

உ. உண்டோம்
உண்ணுகின்றோம்
உண்போம்
தாரினோம்.

“வந்தோம் சென்றோம் என வழக்கினுள் வருவனவோ
வெனின் அவை ஏழிற்பின் சிதைவெனமறுக்க”.
சேனா. தொ. II. 208.

உம் ... ஒம்விசுவதியின் ஓகாரங்குறுகி உ ஆயிற்று.

உ. உண்கும் = உண்ணுவ + உம் = உண்+வும்=
உண்கும்; உகரங்கெட்டது; வகரங்
ககரமாய்த் திரிந்தது.

உண்மும் = உண்ட+உம் ‘உண்டோம்’

வந்தும் = வந்த + உம் ‘வந்தோம்’

வருதும் = வருவ + உம் = வருவும் = வருதும்,
* வகரம் தகரமாய்த் திரிந்தது

செய்தும் = செய்த + உம் 'செய்தோம்'
செய்வ + உம் 'செய்வோம்'

செல்லுதும் = செல்லுவ + உம்
= செல் + தும் } சேறு என்பதை
= செற் + றும் } ப் பார்க்க.
= சேறும்

• அப்படியே வெல்லுதும் = வேறும்
கொல்லுதும் = கோறும்

கொள்ளுதும் = கொள்ளுவ + உம்;
= கொள் + தும் } கோளேன்பதை
= கொட் + டும் } ப் பார்க்க.
= கோடும்

அப்படியே

காண்மே.. காணுதும்

“எய்தல்காண்மேகொலின்னமென்றரிதின்வந்
தெய்தி”—கிட்கி.

“கொள்ளுமா கொள்வோக்குக் காண்மே மாநிதி
யம்.”—நீதிநெறி.

போதும் . போவோம்

“பூம்போ தவிழ்க்கும் புனனாடன் பொன்மகளே
நாம்போது மென்ற னளன்” நளவெண்பா.

உய்தும் உய்வோம்

உய்து நாமென வினாவினோடினான் மலைமுழையின்
கிட்கி.

மீமே .. மீளுவோம்

“மின்னிடைச் சனகியை மீட்டு மீமோல்
பொன்னுடைச் சிலையினாய் வினாந்து போயென்றான்”
- கிட்கி.

ஆதும் .. ஆவோம்

“ஓலதல் வேண்டு மொளிமாழ்க்குஞ் செய்வினை
ஆஅது மென்னு மவர்” குறள்.

“ஈத லிசையா திளமைசே ணீங்குதலாற்
காத லவருங் கருத்தல்லா - காதலித்த
ஆதுநா மென்னு மவாவினைக் கைவிட்டுப்
போவதே போதும் பொருள்.” நாலடி.

நாம் ஆதம் 'நாம் செல்வத்தில் ஆவோம்' பெருகு
வோ மெனப்பொருள்.

அனெம் ... அனெயென்னுஞ் சுட்டிடைச் சொற்கு எம் விசுவதியைச்
சேர்க்க அனெயெம் என வந்தது. அதன் ஐகாரங்
கெட அன் + எம் என நின்று அனெம் எனவந்தது.
அது ஸாவநாமம்.

'நாம்' என்னும் பொருள். விசுவதியாய் வந்தது.

உ. உண்டனெம்
உண்ணுநின்றனெம்
உண்கின்றனெம்

அனம் ... மேற்கண்ட அனெயென்பதற்கு அம் விசுவதிசேர அனெ
யம் எனவந்தது. ஐகாரங்கெட அனம் எனவந்
தது. ஸாவநாமம் விசுவதியாயிற்று.

உ. உண்டனம்
உண்ணுநின்றனம்
வந்தனம் தந்தனம்

14. முன்னிலை ஒருமைவிதிகள்.

.. நியென்னும் ஸாவநாமத்தின் முதற் பகுதியாகிய ஈன்
என்பது நகரங்கெட ஈ ஆயிற்று.

உ. சேனீ = செல்லுதி
'சேனீ' பெருமநின்றகைக்குநாயாரோ'
'சேனீ' என்பது ஏவலொருமையில் வந்தது வழுவு.
சேனீ என இருக்கவேண்டும்
உண்ட } தொல் II. 170.
உரைத்தி }

ஐ ... ஈ ஆயிற்று.

உண்பை = உண்ணுவ + ஐ
தாரினை

பாடித்தை = பாடின + ஐ. நகர விடைநிலைக்
குப் பதிலாய்த் தகரவிடைநிலை வந்தது. தெலு
ங்கில் ஸுடிடு எனவும் கன்னடத்தில் ஸுடிடு
எனவும் வரும். பாடித்தை 'பாடினாய்'

... ஈ விசுவதி குறுகியது.

உண்ட = உண்ட + இ. 'உண்டாய்'
உண்ணுநின்றி = உண்ணுநின்ற + இ.

செல்லுதி = செல்லுவ + இ, இடைநிலைவக
ரம் தகரமாய்த் திரிந்தது;

வெல்லுதி = வெல்லுவ + இ,

வருதி = வருவ + இ.

‘வருதி பெயாதி வருந்துதி தஞ்சாய் பொருதி புலம்
புதி நீயும்’ நன்-வி.

‘காணுதி = ‘காண்பாய்’

“காணுதி மெய்ம்மையென்று தம்பிக்குக் கழறிக்கண்
ணன்”—கிட்க.

நவிறி = நவிலுதி

“நகையுடை முகத்தாயாகிப் பின்னுரை நவிறி நா
வால்”—ஐ.

அறிவாய்

“பிறிது மன்னவன் பெருவலியாற்றலைப் பெரியோய்
அறிநீபென் னினுமுண்டிபாயம்”—ஐ.

கண்டி = கண்ட + இ. டகரம் இறந்தகால இடை
நிலை.

காண்டி = காணுதி. டகரம் எதிர்கால இடைநிலை.

“காவலுக்குரியதென்றாலன்னதுகருதிக்காண்டி”ஐ.

கொண்டி = கொண்ட + இ; டகரம் இறந்தகால இடை
நிலை.

கோடி = கொள்ளுதி; டகரம் எதிர்கால இடை
நிலை.

“வனிதையை நாடிக் கோடி வானினு முயர்ந்ததோ
ளாய்” ஐ.

“ஒன்றுனக் சூரைப்பதுண்டா

லுறுதியஃ துணர்ந்துகோடி”—ஐ.

சென்றி = சென்ற + இ; டகரம் இறந்தகால இடை
நிலை.

சேறி = செல்லுதி; டகரம் எதிர்கால இடைநிலை.

வென்றி = வென்ற + இ; டகரம் இறந்தகால இடை
நிலை.

வேறி = வெல்லுதி. வேறு என்பதைப்பார்.

நின்றி = நின்ற + இ

நிற்றி = நில்லுதி

வித்தி = வித்த + இ

வித்தி = வில்லுதி

இவ்வாறு இகரவிருதியைப்பெற்று எதிர்காலத்திலும்
இறந்தகாலத்திலும் வரும் வினைகளின் வேறுபாட்
டனை இடைநிலை விதிகளில் காண்க.

ஆய் ... ஐ ஆய் ஆகத்திரித்தது
உண்டாய்
உண்ணுநின்றாய் வில்லாய்
உண்பாய்

வாராய்
நடவாய்
செய்யாய்
கேளாய்
அஃகாய்

முக்காலத்திற்கும் பொதுவான எதி
ர்மறை அல்லது உடன்பாட் டேவல்
ஒருமை.

ஓய் ... ஆய் விருதியின் ஆ ஓ ஆயிற்று
வந்தோய் = வந்தாய்

‘வந்தோய்மன்ற தென்கடற்சேர்ப்ப.’

கொடுத்தோய் = கொடுத்தாய்

‘பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது’கொடுத்தோய்’

342 - நன்-வி.

15. முன்னிலைவிதி (பன்மை)

ஈவிர் என்னும் ஸர்வநாமம் குறுகி ஈர் ஆயிற்று.

உண்டிர் உண்ணுநின்றீர் உண்டீர் குழையினீர் குழை
யீர்

ரல்லீர் ‘எல்லாரீவிர்’

ரான்றீர் ‘சான்றவரான ரீங்கள்’

ஓர் விருதியின் ஈகாரங்குறுகியது.

ரகுநிர் தருநிர் சேநிர், வேநிர், கேநிர், கோழிர்.

இ விருதியைப்பார்க்க.

உண்குவிர் குழையினிர்

அனைபென்னுஞ் சுட்டிடைச் சொல்லிற்கு இர் விருதி
சேர்க்க அனையிர் என வந்தது. ஐகாரங்கெட அன் +
இர் என நின்று அனார் என்றாயிற்று.

உண்டனார்

உண்ணுநின்றனார்

மோ. ... உம்விருதியின் உகரங்கெட நின்ற மகரத்தோடு ஓகார வசை சோந்து வந்தது.

உரைமோ உரையும் “முதுமறையந்தணீர் முன்னிய துரைமோ” கேண்மோ=கேளுமோ ‘கேளும்’ “மாமறையமாக்கள் வருகுஷங் கேண்மோ” நன். வி. 329.

மா. ... மேற்கண்ட உம்விருதியின் மகரம் ஆகாரவசையோடு சேர மா விசுதிவரும்.

உண்கமா உப்பின்று புற்கை யுண்கமா கொற்கை யோனே. நன். வி.

உண்க+உம்+ஆ=உண்க+ம்+ஆ=உண்கமா

இவ்வாறு தெலுங்கில் எதிமறையில்வரும்.

தின்கமா,	கிந்நகமா	தின்னற்கமா
செய்கமா,	சீய்கமா	செய்யற்கமா
விடுகமா,	விட்கமா	விடற்கமா.

40. வினைகள், முற்று, எச்சம் என இருவகைப்படும். வாக்கியத்தை முடிக்கும் வினை முற்றுவினை. முடிக்காதது எச்ச வினை.

41. எச்சவினை இருவதைத்து, பெயரெச்சம், வினையெச்சம். பெயரைத்தழுவினது பெயரெச்சம். வினையைத்தழுவினது வினையெச்சம்.

42. இன்னும் வினை இருவகைத்து; தேரிநிலைவினை, தறிப்புவினை. இடைநிலையாலு மற்ற வகையாலும் காலங்காட்டு வது தேரிநிலைவினை ; காலங்காட்டாதது குறிப்பு வினை. அவல் மு, விய பொருளில் வரும் வினைகள் இடைநிலை உடையதவிடத்தும் தெரிநிலைவினைகளா ம். நீ செல், நீ வாழ்க என்பவற்றில் எவலும் விய ன்கோளும் இயல்பினால் தொழில் இனிமேல் நிகழ் வது என்று அறிக்கின்றன.

நி. வருகின்றான்	} தெரிநிலை.	கரியுன்	} குறிப்புவினை
எ. வருவான்		நல்லன்	
இ. வந்தான்		தாரினான்	
		ஊரான்	

43. முற்றுவினைகள் நான்குவகைப்படும்.

1. நிகழ்காலவினை.
2. இறந்தகாலவினை.

திரவிடசப்ததத்வம்.

3. எதிர்காலவினை.

4. ஏவல்முதலியவினை.

44. தொடங்கப்பட்டு முடியாத செய்கையைக் காட்டுவது நிகழ் காலவினை.

45. முடிந்த செய்கையைக் காட்டுவது இறந்தகாலவினை.

46. இனிமேலுண்டாகுஞ் செய்கையைக் காட்டுவது எதிர்கா லவினை.

47. ஏவல் - வியங்கோள்முதலிய பொருளுடையன ஏவல்முதலிய வினை.

உ.	வா	போ	தா	வாழ்
	வருவது	போவது	தருவது	வாழ்வது
	வரல்	போகல்	தரல்	வாழல்
	வருக	போக	தருக	வாழ்க
	வருதல்	போதல்	தருதல்	வாழ்தல்

இவற்றில் ஒவ்வொன்றும் ஏவல், விதி முதலிய பலபொ ருள்களைத் தருவதனால் அவற்றின் பொருள்களை விதவாது பொதுவாய் அவற்றிற்கு ஏவல்முதலிய வினை யென்று பெயர் தரப்பட்டது.

48. இடைநிலைகளைப் பெற்றுவரும் எல்லா முற்றுவினைகளும் எதிர்மறைப் பொருளில்வரும் வினைகளும் தோ டர் மொழிகள். அவற்றில் நிலையொழி முக்கா லங்களுக்குரிய பெயரெச்சங்கள் வருமொழி ஸ்வநாமம். இத் தோடர்மொழிகள் தம்முள் விரவி சந்தியால் விகாரப்பட்டு வரும்.

வந்தவன்	=	வந்த	+	அவன்
வந்தவள்	=	வந்த	+	அவள்
வந்தவா	=	வந்த	+	அவா
வந்தது	=	வந்த	+	அது
வந்தவை	=	வந்த	+	அவை
வந்தாய்	=	வந்த	+	நீ *
வந்தீர்	=	வந்த	+	நீா *
வந்தேன்	=	வந்த	+	நான் *
வந்தேம்	=	வந்த	+	நாம் *

---

* முன்னிலையிலுல் தன்மையிலும் ஸர்வநாமம் விசுதியாய் ஐந் ததை விசுதிப் பிரகரணத்தில் பார்.

முதன்மூன்றுவினைகளும் வந்தான்

வந்தான்

வந்தார் எனவும்

வந்தது } வந்த - எனவும் விகாரப்
வந்தவை } பட்டுவரும்

வந்தவன் என்னுந் தொடர்மொழியில் வந்த என்னும் இறந்தகாலப் பெயொச்சமும் அவன் என்னுஞ் சர்வநாம விசுவதியும் வந்தன. அத்தொடர்மொழிக்கு 'வருகையென்னுந் தொழிலைச்செய்த அவன்' என்றுபொருள். இப்படிக்குப் பொருள் கொண்டால் அவன்வந்தவன்என்னும் வாக்கியத்தில் அவன் என்னுந் சர்வநாமம் இரண்டு தடவை வருகின்றது. ஆகையால் கூறியது கூறல் என்னும் குற்ற முளதாகும். என்றாலும் இத்தொடர்மொழியிலுள்ள அவன் என்பது தன்பின்வந்த பெயொச்சத்தோடு ஓர் சொல்லாய் நின்றபின் விசுவதித் தன்மையைப் பூண்டது. ஆகவே கூறியது கூறலென்னும் குற்றம் நீங்கியது. இவ்வாறு மற்றவினைகளிலும் கடையில் வந்தவைகளை விசுவதியாய் வந்த சர்வநாமமாகக் கொள்ளவேண்டும்.

ஒழிந்த காலங்களில் வரும் வினைகளையும் இவ்வாறு பெயொச்சங்களும் சர்வநாமங்களுமாகப் பிரிக்கவேண்டும்.

வருகின்றவன் = வருகின்ற + அவன்
வருகின்றவள் = வருகின்ற + அவள்
வருகின்றவர் = வருகின்ற + அவர்
வருகின்றது = வருகின்ற + அது
வருகின்றவை = வருகின்ற + அவை
வருகின்றாய் = வருகின்ற + நீ
வருகின்றீர் = வருகின்ற + நீர்
வருகின்றேன் = வருகின்ற + நான்
வருகின்றேம் , வருகின்ற + நாம்.
வருகின்றவன் , வருகின்றான்
வருகின்றவள் , வருகின்றாள்
வருகின்றவர் , வருகின்றார்
வருகின்றது , வருகின்றது

எனவும் குறுகிவரும். வருகின்றது, வருகின்றவை, வருகின்றான் என ஈற்றுத் துகரமும் வைகாரமும் தொக்குவரும். அப்படியே,

வருபவன் == வருவ * + அவன்

வருபவள் == வருவ + அவள்

வருபவர் == வருவ + அவர்

வருவது == வருவ + அது

வருபவை == வருவ + அவை

வருவாய் == வருவ + நீ

வருவீர் == வருவ + நீர்

வருவேன் == வருவ + ஏன்

வருவேம் == வருவ + ஏம்

வருபவன், வருவான்,

வருபவள், வருவாள்,

வருபவர், வருவார் வருவர்,

வருபவர் } வருபு,
வருவது }

வருவான் } வருமும்,
வருவாள் }

வருவது } எனமாறிவரும்.
வருவ }

வருபவன் என்பவற்றில் இடைநிலை வகரம் பகர மாய்த் திரிந்தது.

மேல்வந்த வினைகளில் அவன் அவள் அவர் முதலாகிய சர்வநாமங்கள் விசுதியாய் வந்ததுபோல அடி யில்வரும் வினைகளில் அனன் முதலிய சர்வநாமங் கள் விசுதியாய் வந்தன.

ப. { அனன் மு. { அனே க. { அனென்
அனள் { அனீர் { அனெம்
அனர்
அன்று
அனே

இறந்தகாலம்.

வந்தனன் == வந்த + அனன்

வந்தனள் == வந்த + அனள்

வந்தனர் == வந்த + அனர்

* வருவ என்பது வரும் என்னும் பெயரெச்சத்தின் முதனிலை யாகும். நற்றிணைக்கு வகரம் மகரமாய்த் திரிய வரும் என வந்தது. (120-ம் விதியைப்பார்க்க.)

வந்தன்று	== வந்த + அன்று
வந்தன	== வந்த + அன
வந்தனே	== வந்த + அனே
வந்தனார்	== வந்த + அனார்
வந்தனென்	== வந்த + அனென்
வந்தனெம்	== வந்த + அனெம்.

நிமழ்காலம்.

வருகின்றனன்	== வருகின்ற + அனன்
வருகின்றனள்	== வருகின்ற + அனள்
வருகின்றனா	== வருகின்ற + அனா
வருகின்றன்று	== வருகின்ற + அன்று
வருகின்றன	== வருகின்ற + அன
வருகின்றனே	== வருகின்ற + அனே
வருகின்றனார்	== வருகின்ற + அனார்
வருகின்றனென்	== வருகின்ற + அனென்
வருகின்றனெம்	== வருகின்ற + அனெம்.

எதிர்காலம்.

வருவான்	== வருவ + அனன்
வருவாள்	== வருவ + அனள்
வருவனார்	== வருவ + அனார்
வருவன்று	== வருவ + அன்று
வருவனே	== வருவ + அனே
வருவனார்	== வருவ + அனார்
வருவனென்	== வருவ + அனென்
வருவனெம்	== வருவ + அனெம்

இவ்வாறு எதிர்மறைவினைகளையும் பெயரொச்சங்களா
யும் ஸர்வநாம விசுத்திகளாயும் பிரிக்கவேண்டும்.

வாராதவன்	== வாராத + அவன்
வாராதவள்	== வாராத + அவள்
வாராதவர்	== வாராத + அவர்
வாராதது	== வாராத + அது
வாராதவை	== வாராத + அவை
வாராதாய்	== வாராத + நீ
வாராதீர்	== வாராத + நீர்
வாராதேன்	== வாராத + நான்

* (4)ல் அன்று விசுத்தியைப்பார்.

வாராதேம்	வாராத	+ நாம்
வாராதவன்,	வாராதான்	வாரான்
வாராதவள்,	வாராதாள்	வாராள்
வாராதவர்,	வாராதார்	வாரார்
வாராத்து,		வாராது
வாராதவை,	வாராத	வாரா
வாராதாய்,		வாராய்
வாராதீர்,		வாரீர்
வாராதேன்,		வாரோன்
வாராதேம்,		வாரோம்

எனவிகாரப்பட்டும்வரும்.

இவ்வினைகளெல்லாம் பெயரொச்சமும் ஸர்வநாமமும் தொடர்ந்துவந்த தொடர்மொழிகளாதலால் பகுபதப் பொருளால் அவைகள் பெயர்ச் சொற்களாம்; வினைகளாய் வருவது பிரயோகம் பற்றியே. அவை வாக்கியத்தில் பயனிலையாய் வந்தக்கால் வினையென்றும் வேற்றுமைகளை யேற்றுவந்தாலும் எழுவாயாய்வந்தாலும் வினையாலணையும் பெயர்களென்றும் அறியவேண்டும்.

ஆவானையோயழிப்பீர்” நால்.

ஆவானையென்பது இரண்டாம்வேற்றுமை யுருபேற்ற வினையாலணையும்பெயர்.

அழிப்பீர் அழிப்பானொன்று பொருள்தந்து வினையாய் நின்றது.

“மலர்மிசையேகெனான் மாணடிசேரீந்தார்
நிலமிசை நீடு வாழ்வாரீ. குறள்.

ஏகினான் என்பது அதுஎன்னும் ஆறாம் வேற்றுமை தொக்குவந்த வினையாலணையும் பெயர்.

சேர்ந்தார் வாக்கியத்திற்கு எழுவாயாய் முதல்வேற்றுமையில் வந்தது.

வாழ்வார் வினை.

49. நிகழ்காலம்.

இக்காலவழக்கில்வரும் கிறு - கின்று இடைநிலை தொல்காப்பியத்தில் சொல்லப்பட வில்லை. பெயரெச்சங்களை யெடுத்துச்சொல்லும் துத்

தூத்தில் செய்யத் செய்யும் என்னு மிரண்
டு பெயரெச்சங்கள் ஓதப்பட்டனவே யன்றி
கின்று இடைநிலைப்பெற்ற நிகழ்காலப் பெய
ரெச்சம் ஓதப் படவில்லை. தேலுங்கிலும்
கன்னடத்திலும் முறையே உந் - உவ் ஈற்றிலு
ள்ள எதிர்காலப் பெயரெச்சம் நிகழ்காலத்
தைக் குறிப்பதனாலும், தமிழில் உம்மீற்றுப்
பெயரெச்சம் வினையெச்சம் நிகழ்காலத்தி
லும் எதிர்காலத்திலும் வருமென்று தோல்
காட்பியம் நன்னூல் முதலிய நூல்களினாலும்
அவற்றின் உரைகளாலும் தெரியவருவதனாலும்,
தமிழில் தோல்காட்பியம் இயற்றப்பட்ட கா
லத்தில் கின்று என்னும் இடைநிலை இருக்க
வில்லையென்றுக்கீகலாம். மலையாளத்திலும்
பழைய கன்னடத்திலும் கின்று இடைநிலை
கிடையாது.

“முந்நிலைக்கரிலமுந் தோன்றுமியற்கை
யெம்முறைச்சொல்லு நிகழங்காலத்து
மெய்ந்நிலைப் பொதுச்சொற் கிளத்தல்வேண்
டும்” தோல் II - 237 - சூத்திரம்.

“மலைநிற்கும் ஞாயிறியங்கும் திங்களியங்குமென
வும் ‘வேங்கதிர்க் கனலியோடு மதிவலந் திரிந்
நுந் தண்கடல் வையத்து’ எனவும்வருந். நிகழ்
காலத்துச் சொல்லாயினும் ஒருகாற் பொது
வாகலுடைமையாற் பொதுச்சொல் லென்றிர்,
நிகழ்காலச்சொல் இறந்தகாலமு மெதிர்கா
லமு முணர்ந்துதல் வழுவாயினும் அமைகவே
ன வமைத்தவாறு. செனுவனாயர் விருத்தி.

செய்யு நிகழ்பெதிர்வும் என நன்னூல்வினையிய
லில்வருந் சூத்திரத்துக்கு செய்யு மென்னும்
வாய்பாட்டு முற்றுவிததி நிகழ்காலத்தையும்
எதிர்காலத்தையும் ஏற்றுவரும் எனவிருத்தி.

“செய்ம்மனசெய்யுஞ் செய்தவென்னும்
அம்முறைநின்ற வாயெண்ணிலியும்” தொ II-219

திரவிடச்சப்தத்வம்.

“செய்யுமென்பது முற்று மெச்சமுமாகிய விரு நிலை
மையுமுடைத்தாயு மீற்றா னிகழ்காலமுணர்த்தும்”

• செனுவரையர்.

நிலனும் பொருளுங் காலமுங் கருவியும்
வினைமுதற் கிளவியும் வினையு முளப்பட
அவ்வறு பொருட்கு மோரன்னவுரிமைய,
செய்யுஞ் செய்த வென்னுஞ்சொல்லே. தொல். II 231.

“இனி ஆடரங்கு, செய்குன்று, புணர்பொழுது, அரி
வாள், கொல்லாணை, செல்செலவு என நிலமுதலா
கிய பெயரெச்சஞ் தொக்க வினைத்தொகைகளை வி
ரிக்குங்கால், ஆடினவரங்கு எனச்செய்தவென்னும்
பெயரெச்சத்தீறு விரிந்த அகரவீறு இறப்புணர்த்
தியும், ஆடாநின்றவரங்கு ஆடுமரங்கு எனச்செய்யு
மென்னும் பெயரெச்சத்தீறு விரிந்த உம்மீறுநிக
ழ்வு மெதிரீவு முணர்த்தியும் அவற்றையு புடை
பெயர்ச்சியைத் தோற்றுவித் திரண்டி பெயரெச்
சமும் ஒரு சொற்க ணெருங்கு தொக்கு நின்றவின்
அதனை யொரு பெயரெச்சத்தின்கண் அடக்கிப்
புணர்க்க ளாகாமையின் புணர்க்கலாகா தென்றார்.
உம்மிறுதி நிகழ்வு மெதிரீவுமுணர்த்து மாறுவினையி
ன்றொருதியென்னு மெச்சவியற் சூத்திரத்துட்கூறு
தும்” தொல் I எழு குற்றி 77 நச்சினர்க்கினியர்.

50. கின்று இடைநிலைக்கு முன் உந் என்னு மிடைநிலை நிகழ்
காலத்திலும் எதிரீ காலத்திலும் வழங்கி வந்
தது.

ஆதந் = ஆகுவ

வநந் = வருவ

றநந் = றழ்வ

மிதந் = மிகுவ

உழநர் = உழுவர்

அறிஞன் = அறிநன் = அறியுநன் ‘அறிகின்றவன்.
அறியுநன் = அறி + உந் + அன்-உந்விருதி நிகழ்கா
லத்தையு மெதிர்காலத்தையுங் காட்டுமிடைநிலை.
அறியுநனன் என்பது உந்விருதியின் உகாரங்கெட
அறி + ந் + அன் எனவந்தது. நகரம் நுகரமாய்த்
திரிய அறிஞன் எனவந்தது.

மேற்கண்ட வினைகளில் வரும் உம் * என்னும் இடைநிலைக்கு மூலமாகியது உத் என்னு மிடைநிலை. இதுவே பிற்காலத்தில் உவ் எனத்திரிந்தது. உவ்விடைநிலையானது கன்னடத்தில் நிகழ்காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் காட்டுகின்றது. தமிழிலும் செய்யுமென்னு முற்றும் எச்சமும் அவ்விரண்டுகாலத்தையுங் காட்டும். செய்யுமென்னு மெச்சம் செய்யுவு என அகரவீராய் நின்றது. பிற்காலத்தில் அகரங்கெட வகரமானது மகரமாய்த் திரிந்தது. இந்த உவ்விடை நிலைக்கு முதனிலையாகிய உத் என்பது தெலுங்கில் இழிந்தோரா வழக்கத்தின்கண் வரும டுமைய நிகழ்காலவினையாகிய அடூனாடூ ஷடூனாடூ என்னும் வினைகளில் காணப்படுகின்றது.

மலயாளத்தில் ஆமிந்நான் டாமிந்நான் எனவும் புதிய கன்னடத்தில் அடூனூந, ஷடூனூந எனவும் நிகழ்காலத்தில் வரும். இவற்றில் உத் உம் இடைநிலை நிகழ்காலத்தைக் காட்டுகின்றது.

இந்த உதன்னும் இடைநிலையே உவ் உம் எனப் பிற்காலத்தில் திரிந்து எதிர்காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் வந்தது. இந்த இடைநிலை எதிர்கால நிகழ்காலங்களில் வந்ததென்பதற்கு வேறோ திருஷ்டாந்தம் உண்டு. உடன்பாட்டுவினையின் இடைநிலைமெய்யின் பின் ஆ, அல் விருதிகளைவைத்து, அந்த மெய்யின்பின் உயிரிருந்தால் அதனை கெடுத்து அதனிடத்தில் ஆ அல் விருதிகளை வைத்தால், எதிமறைவினையுண்டாம் என்பது எதிமறை வினைப் பொதுவிதி. அதன்படி செய்யாத என்பது இறந்தகாலத்தில் செய்த எனும் உடன்பாட்டுப் பெயொச்சத்தின் எதிமறை. செய்யாத வென்னும் இறந்தகாலப் பெயொச்சம் எதிர்கால நிகழ்காலத்திலும் வருவதனால் அவ்வெதிமறைக்கு மூலமான செய்யுத எனனும் உடன்பாட்டுப் பெயொச்சம் எதிர்காலத்தையும் நிகழ் காலத்தையுங் காட்டவேண்டும்.

* எதிர்காலலில் உதாரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற திருவினையாடற் செய்யுளில்வந்த உய்ஞும் என்னும் வினை உய்குவோம் எனப் பொருள் கொண்டது.

51. இவ்விடைநிலை உயிரீற்றுப் பகுதிகளுக்கு முன் வருவழி
 'பகுதியீற்றுயிரீக்தம் இடைநிலையின் முதலுயிரீ
 க்தம் இடையில் யகர வகரங்கள் தோன்ற,
 அந்த யகரவகரங்கள் ககரமாய்த்திரிந்து இடை
 நிலையோடுசேர, தந் எனவரும்.

$$\begin{aligned}\text{ஆ} + \text{உந்} &= \text{ஆ} + \text{வ்} + \text{உந்} \\ &= \text{ஆ} + \text{வுந்} \\ &= \text{ஆ} + \text{கூந்}\end{aligned}$$

இவ்வாறுவரும் கூந் என்பதனோடு விசுதிநொன் சேர்ந்
 தால்,

$$\begin{aligned}\text{ஆ} + \text{கூந்} + \text{ஆன்} &= \text{ஆகூந்நான்} \\ \text{போ} + \text{கூந்} + \text{ஆன்} &= \text{போகூந்நான் எனவரும்}\end{aligned}$$

இருக்தநன். அறிஞனாண்டிருக்தன னறிகவென்றான்
 இராமா. பால. விசுதி முதலுயிர் இடைநிலையின்
 தனிக்குறின் முன்னின்ற நகரத்தோடுபுணர நகரம்
 இரட்டித்தது. இவ்வாறு உந் இடைநிலை நகரம்
 இரட்டிக்க கூந் எனவும், உகரம் இகரமாய்த் திரிய
 கிந்ந் எனவும் நின்றது.

இந்த கிந்ந் * இடைநிலையே அடியில்வரும் வகுக்கின்
 னு என்னும் வினையில் வந்தது.

நாடாதமலர் நாடிநாடோறு நாரணன்றன்

வாடாத மலரடிக்கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்னு. வை.
 பிர. வகுக்கின்னு 'வகுக்கின்றேன்'

52. இந்தக்கிந்ந் இடைநிலையின் ஈற்றுநகரம் நகரமாய்த்திரிந்
 ததனால் கின்ந் என்னும் இடைநிலை வந்தது.
 இதுவே உகரத்தை யீற்றில்பெற்று கின்நு
 எனவரும்.

* இந்நூலில் இலக்கணவாராய்ச்சியில் தந்நகர மன்னகரங்களுக்
 கு வேறுபாடில்லை. சாஸ்திரத்தால், நகரம் இருக்கும் இடங்களில்
 நகரமே யிருக்கவேண்டும். நகரம் நகரமாய் மாறியது வழக்கத்தால்.
 ஆதலால் இலக்கணப்பிரக்கிரியைகளில் நான் நகரத்தை யெடுக்கவில்
 லை. வழக்கத்தால் எங்கு நகரம்வந்து இருக்கின்றதோ அங்கு நகரத்
 தை நகரமாய்த் திரித்துக்கொள்க.

53. பிற்காலத்தில் புலவர்கள் இக்கின்று என்னும் இடைநிலையை து வித்திமோடு சேர்ந்த இறந்தகாலவினையேச்சமாக க்கோண்டு பதபதவுறுப் புக்களைப் பரிசிக்க, கில் என்னும் ஓர் புதியபததி யுண்டாயிற்று.

இப் புதியபகுதிக்கு இடைநிலை விசுதிமுதலிய வுறுப் புக்களைச் சேர்க்க பலபுதியவினையுளும் உண்டாயின.

கின்றும் = கில்லு தும், 'கில்லுவோம்'

= கில் + தும், உகரக்கேடு

= கிற + றும். லகரதகங்கள் இருதகரங்களாய்த் திரிந்தன.

தெளிந்துணர்ந்துகிற்று மென்றே நேவராலு மாகுமோ. ராமா.

54. கிறு கின்ற இடைநிலையின் னகரந்தொக கிறுவந்தது.

55. மூன்று } இருந்தலையுணர்ந்திய நில், கிட என்னும் பத
ஆகிடுத்து } தியடியாய்வந்த நின்றன் நின்றன் முதலிய
வினையுளும் செயவேன்னும் அகரவீற்றுத்
தொழிப்பெயரோடு சேர்ந்து தொடர்மொ
ழியாய் வந்து நிகழ்காலத்தைக் காட்டும்.

உண்ண + நின்றான் = உண்ணுநின்றான் முன்வினையின்
ஈற்றகரம் நீண்டது.

உண்ண + கிடந்தான் = உண்ணுகிடந்தான்.

உண்ண — நின்றான் உண்ணல் 'உண்ணுதலென்னுந்
தொழிலைச் செய்வதற்கு' நின்றான், கிடந்தான் இருந்
தான், எனப்பொருள். உண்ணுதலைச் செய்வதற்கு
இருந்தா னென்பதனால் அத்தொழிலைத் தொடங்கி
முடிக்காது இருக்கின்றனென்று தாற்பரியம். இது
வே புலவர் வழக்கத்தால் அவ்வினைக்குப் பொருளா
யிற்று.

தெலுங்கில் லுக்ஃலுக்ஃ (ஆடல் உளன்) என்பது
பகுபதப்பொருளால் ஆடுதல் என்னுந் தொழிலையுள்
ளவன் என்று பொருள்தந்தாலும், வழக்கத்தில்
ஆடுவான் என்னும் பொருளைத் தருகின்றது.

இப்படிக்கு நிகழ்காலத்தில் உத் உந் துந் கிந் கின்று
கிறு என்னு மிடைநிலைகள் தமிழில் காலங்காட்டு
மிடை நிலைகளாய் வந்தன.

56. கின்று இடைநிலை பதத்தியோடு புணரும்போது ககாம்சில விடத்து இரட்டித்தும் சிலவிடந்து இரட்டிக்கா தும் வரும்.

57. அகரவீற்றுப் பதத்திக்குழன் கின்று இடைநிலை * முதன்மெய் இரட்டிக்கும்.

நடக்கிறான்	}	இப்படிக்கு	அற	சுர	புர
பறக்கிறான்			இக	க்ற	மண
இழக்கிறான்			இர	கிட	மித
கலக்கிறான்			இற	சிவ	முக
			உக	துற	வித
			உற	பற	

58. உகரவீற்றுப் பல்லசைப்பததிகளுக்கு முன் இடைநிலை மெய் இரட்டிக்காது.

தகுகிறான்	அடங்குகின்றான்
஁குகிறான்	தொடங்குகின்றான்
நகுகிறான்	விரும்புகிறான்
இங்குகிறான்	அலம்புகிறான்
பகுகிறான்	ஆங்குகிறான்
இறுகிறான்	஁வண்ங்குகின்றான்

உழுகிறான்
அழுகிறான்
தொழுகிறான்
பொருகிறான்

விலக்கு—எடுக்கிறான்	உறுக்கிறான்
இருக்கிறான்	மறுக்கிறான்
அடுக்கிறான்	
கொடுக்கிறான்	

கின்று இடைநிலையின் ககரம் என்னாது பொதுவாய் இடை நிலையின் (முதன்மெய்) மெய்யென்று சொன்னது, இறந்தகால விடை நிலைத் தகரமும் எதிர்காலவிடை நிலைவகரமும் இவ்விதியைத் தழுவி யிருக்கின்றதென்று தெரிவித்தற் பொருட்டே. வகரம் இரட்டித்து வரவேண்டியவிடத்து வகரம் பகரமாய்த் திரிந்து இரட்டிக்கும். ஆதலால் இந்தவிதியால் எதிர்காலத்தில் நடப்பானென்று வகரம் பகரமாய்த் திரிந்து இரட்டித்து வரும். இறந்தகாலத்தில் 55 - ம் விதியிலுள்ள விசேஷ விதியால் நடத்தானென வராமல் நடந்தா னென வரும். மேல்விதியில் இடைநிலை வல்லினம் என்று பொது வாய்ச் சொன்னதினால் கின்று இடைநிலையின் ககரம் இரட்டிக்கு மிடத் தெல்லா இறந்தகால விடைநிலைத் தகரமும் எதிர்கால விடை நிலை வகரமும் இரட்டிக்குமென்று பொதுவாய் அறிந்துகொள்ளலாம்.

முன், பின், கீழ், மீது அடியாய்ப்பிறந்த முந்து, பிந்து இழி, மீறு, என்னும் பகுதிகளின் முன் இடைநிலை மெய் இரட்டிக்காது. முந்துகின்றான்; பிந்துகின்றான், இழிகின்றான், மீறுகின்றான்.

59. ஈரசை மெய்யீற்றுப் பகுதிகளின் முன் இடைநிலை மெய்யிரட்டாது. பகுதிக்கும் இடைநிலைக்கும் இடையில் உச்சாரியை விகற்பமாய்வரும்.

கவலுகிறான்	கவல்கிறான்
உறழுகிறான்	உறழ்கிறான்
அருளுகிறான்	அருள்கிறான்
புகழுகிறான்	புகழ்கிறான்

இப்படிக்கு.

கனல்	நவில்	அடர்	நிகா
கமழ்	திகழ்	அவிர்	நுகா
திரள்	இகழ்	பெயர்	
உருள்	கவிழ்	புகர்	
தவிர	முரண்	பகா	
பொருந்	அதிர	தகா	
உறிஞ்	தொடர்	நகர்	

60. மெய்யீற்று ஓரசைப்பகுதிகளின்முன் இடைநிலை வல்லினம் பெரும்பான்மை இரட்டாது.

சொல்லுகிறான்	} இப்படிக்கு				
வேல்லுகிறான்		ஒல்	எள்	தெள்	கொல் கள் வின்
கற்கிறான்		புல்	ஞெள்	தொள்	பொள் முள்
நிற்கிறான்		மெல்	தள்	நள்	உன் பின்
கேட்கிறான்		உள்	துள்	மொள்	பன் மண்
		செல்	துன்	வின்	மின்

இப்பகுதிகளில் சிலவற்றிற்கு இடைநிலைக்குப்பின் உகரச்சாரியைவரும். அப்படி வந்த உகரம் பகுதிக்கே அசைநிறை விசுதியாய்விடும். நிற்கிறான் கற்கிறான் கேட்கிறான் என்பவற்றில் கின்று இடைநிலையின் ககரம் இரட்டிக்காவிட்டாலும் இரட்டித்தாற்போல வலிய ஒலியுள்ளது. மற்றவுதாரணங்களில் ககரம் ம X கரத்தைப்போல் ஒலிக்கும்.

அப்படிக்கு உகரம் அசைநிறைவிசுதியாய் வந்தவைகளை உகரவீற்றுப் பகுதிகள் எனவே கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு சொல் என்பது பண்டு மெய்யீறாய் வழங்கி சொற்றான், சொற்ற, சொற்று என

விறந்தகாலத்தில், எச்சமுமுற்று மாகிவந்தது. பிற்
காலத்தில் உகரத்தை யசைநிறை விசுதியாய்ப் பெ
ற்று உகரவீற்றுப் பகுதியாய் விட்டது. அதனாற்
றான், சொல்லினன், சொல்லின, என இன்னிடை
நிலைபெற்று முற்றும் எச்சமுமாகி வந்தது. உகர
வீற்றுப் பகுதிகளுக்கு இறந்தகாலத்தில் இன்னிடை
நிலையென்பது இனிமேல்வரும் விதி.

ஆர் (ஒலித்தல்) பார், வேர், வார், காய், வாய், இவற்
றிற்குமுன் இடைநிலைமெய் இரட்டிக்கும்.

ஆர்க்கிறான் லீலக்கு ஆர்கிறான் (மிசுதல்)
பார்க்கிறான்
வேர்க்கிறான்
வார்க்கிறான்
வாய்க்கிறான்

61. பெயரடியாகப் பிறந்த பகுதிகளின் முன் வல்லினம் இரட்டிக்
கும்.

சிவக்கின்றது	சிவப்பு
தித்திக்கிறது	தித்திப்பு
உவர்க்கின்றது	உவர்ப்பு
புளிக்கின்றது	புளிப்பு
பூக்கிறது	பூ
காய்க்கிறது	காய்

62. வடமொழியடியாய்ப் பிறந்த தற்சம தற்பவப் பகுதிகளுக்கு
முன் இடைநிலைமெய் இரட்டிக்கும்.

நயிக்கின்றான்,
அரிக்கின்றான்
கூழிக்கின்றான் தரிக்கின்றான் புசிக்கின்றான்

63. இடைநிலைக்கு முன் உச்சாரியைவப் பெற்றவரும் வா, தா, அல
மா, தெருமா, ஏமா முதலிய ஆகாரவீற்றுப் பகுதி
களுக்கு முன் இடைநிலைமெய் இரட்டாது.

வா	வருகிறான்
தா	தருகிறான்
உட்கா	உட்காருகிறான்
அலமா	அலமருகிறான்
ஏமா	ஏமாருகிறான்
தெருமா	தெருமருகிறான்

உகரச்சாரியை யைப்பெறாதவைகளுக்கு முன் இடைநிலைமெய் இரட்டும்.

கா	காக்கிரான்
செம்மா	செம்மாக்கிரான்
ஏமா	ஏமாக்கிரான்
அண்ணு	அண்ணுக்கிரான்
இறுமா	இறுமாக்கிரான்
பொச்சா	பொச்சாக்கிரான்
அல்லா	அல்லாக்கிரான்
சோகா	சோகாக்கிரான்
மல்லா	மல்லாக்கிரான்
மல்கா	மல்காக்கிரான்—முதுகு கீழாய்க் கிடந்தான்.

64. தன்வினைக்கும் பிறவினைக்கும் பொதுவாய் நிற்கும் பகுதிகளுக்கு முன் இடைநிலை மெய் தன்வினையில் இரட்டிக்காது, பிறவினையில் இரட்டிக்கும்.

	தன்வினை	பிறவினை
முடி	முடிகிரான்	முடிக்கிரான்
இடி	இடிகிரான்	இடிக்கிரான்
சொரி	சொரிகிரான்	சொரிக்கின்றான்
தீர்	தீர்கிரான்	தீர்க்கிரான்

இப்படிக்கு

குழி	குறை	வளர்	வீழ்
இழி	கரை	முனை	தோய்
ஒழி	நுழை	அடை	சாய்
ஒடி	குழை	உறை	பாய்
முறி	கலை	சேர்	உதிர்
எரி	அலை	வளர்	விதிர்
விரி	வளை	அடர்	அமர்
பிரி	விளை	ஆழ்	தளர்
மறை	உடை	தாழ்	

65. வி-பி ஈற்றுப்பிறவினைப்பகுதிகளுக்குமுன் இடைநிலை வல்லினம் இரட்டிக்கும். துவலீற்றுப்பகுதிகளுக்கு முன் இரட்டிக்காது.

போவிக்கின்றான்—உடைக்கின்றான்
செய்விக்கின்றான்—நடப்பிக்கின்றான்
வாழ்விக்கின்றான்—கற்பிக்கின்றான்

போவிக்கின்றான்—சேர்ப்பிக்கின்றான்
 தெரிவிக்கின்றான்—தோற்பித்தான்
 அறிவிக்கின்றான்—காண்பித்தான்
 நடத்துகிறான்—தூத்துகிறான்
 செலுத்துகிறான்—தாழ்த்துகிறான்
 நிறுத்துகிறான்—வாழ்த்துகிறான்

66. வுகர வீற்றுப் பிறவினைப் பகுதிகளின் முன் இடைநிலைமேய்
 யிரட்டிக்காது.

நிறுவுகின்றான்
 கடாவுகின்றான்
 நடாவுகின்றான்—நடவுகின்றான்.

67. குடிதுறு ஈற்றிலுடையனவாய் க-ட-த-ற என்னு மெழுத்
 துக்களை இரட்டித்து வரும் பிறவினைப் பகுதிகள்
 துவ்வின்குதிகளை யீற்றிற் பெற்றுவந்தன வாதலால்,
 அத்தன்மையான பகுதிகளுக்கு முன் இச்சூத்திர
 ரத்தின்படி இடைநிலை வல்லினம் இரட்டிக்காது.

ஆகு	ஆககு	ஆககுக்கின்றான்
போகு	போக்கு	போக்குக்கின்றான்
அடங்கு	அடக்கு	அடக்குக்கின்றான்
ஆடு	ஆட்டு	ஆட்டுக்கிறான்
ஓடு	ஓட்டு	ஓட்டுக்கின்றான்
திருந்து	திருத்து	திருத்துக்கின்றான்
பொருந்து	பொருத்து	பொருத்துக்கின்றான்
ஆறு	ஆற்று	ஆற்றுகிறான்
ஏறு	ஏற்று	ஏற்றுகின்றான்
மாறு	மாற்று	மாற்றுகின்றான்
தேறு	தேற்று	தேற்றுகின்றான்
ஊறு	ஊற்று	ஊற்றுகின்றான்

68. இழிசினர் வழக்கின்கண் கின்று இடைநிலையில் ககரம் இரட்
 டிக்காத பகுதிகளுக்குப்பின் இடைநிலையின் ககர
 மும் பகுதியீற்று உகரமும் கெட்டுவரும்.

ஆடுகிறான்	ஆடுறான்	ஆட்டுறான்
பாடுகிறான்	பாடுறான்	பாட்டுறான்
வாழ்கிறான்	வாழுறான்	வாழ்றான்
விடுகிறான்	விடுறான்	விட்றான்
தொடுகிறான்	தொடுறான்	தொட்றான்
ஆய்கிறான்	ஆயுறான்	

இவ்வினைகளில் அஃறிணை யொருமையில்,
நிலை முழுவதும் அதுவிசுவியின் அகரமு

ஆகிறது ஆகுது ஆடுகிறது தில் வந்த
போகிறது போகுது பாடுகிறது
வருகிறது வருது உருளுகிறது
உருகிறது உருகுது துத்துக்களை
மீரக்காய்ரென்னும் ஜாதியாருடைய பாடுகாலத்தில்
ம்பு இரிக்கிறி வச்சிரம் இரிக்கிறி பவளகப் பெரு
என அதுவிசுவியின் துகரம்கெட அகர இடைநிலைத்
த்திரிகின்றது. கட இடை
நிரியும்.

இறந்தகாலம்.

68. இறந்தகாலத்தைக் காட்டும் இடைநிலைகள் த் ட்
னும் எழுத்துக்கள். முதலிடைநிலை த
விடைநிலைக னெல்லாம் அதன்திரிபே. &
ஃ இடைநிலையின்பின் இகரச்சாரியை
ல தமிழில் ன் இடைநிலையின் பின் இகர ஃகரம்
வரும். மற்கண்ட
விய வச்சா

ஆடினான் க. ஓடினன்
பாடினான் ஸாடினன்

69. வடமொழியிலும் இவ்வாறே த் இடைநிலை இ
பெற்றும் பெருதும் வறும்.

வ்வித	தெரிந்த	வ்வித
ஹலித	சிறித்த	ஹலி
ஜாத	தெரிந்த	ஜா
ஹுத	வெட்க மடைந்த	ஹு
	ஆடையில்லாத	
ஹுஷ	விளங்கின	ஹுஷிற்கு இறந்
ஹுஷ	மறைந்த	ஹுஷின்முன் நக
ஹுஷ	நினைந்த	ஹுஷ
வ்வித	வெந்த	வ்வித

தகரமானது ன் ட் வ் ம் ஆய்த்திரியும். தி
தின்பின் இகரச்சாரியை வராதது.

70. உகரவீற்றுப் பகுதிகள் இன் இடைநிலைபெறும். னின் அது

ஆடினான் ஆடு ஓடு கட்டு ம் சேனா.
பாடினான் பாடு நாடு வெட்

திரவிடசப்தத்தவம்.

- போக தெரிவ அறிவ நடத் செலு நிறுத்
- தேறினான் தேறு பாடு முட்டு தலங்கு
கேறினான் கேறு கூடு குத்து கலங்கு
அஞ்சினான் அஞ்ச வேண்டு பத்து
இப்படிக்கு தேண்டு ஒட்டு
மண்டு சுட்டு
அண்டு கட்டு
ஆறு அடங்கு
ஏறு மடங்கு
66. வுகர வீற்றுப் யிட நிறுவ
கடாநின் எனகரம் யகரமாய்த் திரிந்தும் வரும்.
- நடாடி ஆடினான் ஆடியான்
பாடினான் பாடியான்
தேடினான் தேடியான்
தொடங்கினான் தொடங்கியான்
அடங்கியான்.
நிலையிற்றிரியாதடங்கியானறோற்றம்
மலையினுமாணப்பெரிது. குறள்.
- ஆகு போடு அடந் ஆடு ஒடு திருந் பொரு
- இவறியான் இவறினான் லோபஞ்செய்தவன்
செயற்பால்செய்யாதவறியான்செல்வ
முயற்பாலதன்றிக்கெடும். குறள்.
- ஆயாந் ஆனவர்
கல்லாக்கழிப்பர்தலையாயாந்நல்லவை
தவ்வாக்கழிப்பரிடைகள். காலடி.
- ஆறு ; போகு என்னும் பகுதிகளுக்குமுன் இன்வரின் விகந்த
ஏறு மாய்பகுதியிற்றுக் குகரமும் இடைநிலையின் இகர
மாறு முங் கெடும். இல்லாவிட்டால் யிகரமாய்த்திரியும்
- தேறு ஊறு
- ஆகிறான் ஆனான் ஆயினான்
போகிறான் போனான் போயினான்
இடைநிலை எனகரம் யகரமாய்த் திரிய
அகியான் } எனவும் வரும்.
போகியான்
- ஆகினது=ஆயினது, ஆகின்று ஆனது
ஆயின்று ஆயிற்று
ஆச்சு ஆச்சி உலகவழக்கு
ஆச்சிது
- ஆடுந் பாடுந் வாழ்ந் விடுகி தொடு ஆய்கி
- போகினது போகின்று
போயின்று
போயிற்று

போனது
 பொச்சி   போச்சு   } உலகவழக்கு
                  போச்சிது

ஆனது போனது * எனபவை பிற்காலத்தில் வந்த
 சிதைவென அறியவேண்டும்.

73. தனிக்குறலின் முன்னின்ற க், ச், ட், ந், இவ்வெழுத்துக்களை
 யூர்த்த-உகரயீற்றி லுள்ளவைகளும் நிகழ்காலத்தில்
 கின்று இடைநிலையின் ககரம் இரட்டிக்கப் பெறு
 தவைகளுமாகிய பகுதிகளுக்குமுன் இடைநிலைத்
 தகரம் வந்தால் பகுதியீற்று உகரங்கெட இடை
 நிலைத் தகரம் பின்னின்ற மெய்யாய்த் திரியும்.

நக்கான் = நகு + த் + ஆன்
                  நக் + க் + ஆன்
 அட்டான் = அடு + த் + ஆன்
                  அட் + ட் + ஆன்

நகு அடு என்பவற்றில் ககர டகரங்கள் ஈகர கீகரங்
 களாய் ஒலிக்கும். இறந்தகாலத்தில் மேற்கண்ட
 விதியின்படி இரட்டிக்கும்பொழுது வலிய வுச்சா
 ரணையைப் பெறும்.

பெற்றான் = பெறு + த் + ஆன்
                  பெற் + ன் + ஆன்

புகு   தொடு   உறு
 மிகு   படு   அறு
 தகு   கெடு   இறு
 தொகு   சுடு   பெறு
 உகு   இடு   செறு
                  விடு
                  நடு

இவற்றில் புகு, மிகு, தகு, உகு என்பவற்றிற்கு இறந்
 தகாலத்தில் தகரத்திரியாமல் தகரத்தின்முன் நக
 ரந் தோன்றும்.

புகு, புகுந்தான்   புக்கான்
 மிகு, மிகுந்தான்   மிக்கான்
 தகு, தகுந்தான்   தக்கான்
 உகு, உகுந்தான்   உக்கான்

* போனது என னகரவுயிர் மெய்ப்பின்வருவதோவெனின் அது
 சான்றோர்செய்யுளில் வராமையின் அது சிதைவு எனப்படும் சேனா.
 தொல். வி. 214.

மேற்சொன்ன பகுதிகளுக்கு முன் கின்று இடை-
யின் ககரம் இரட்டித்தால், இறந்தகாலத்தி-
இடைநிலையும் திரியாமல் இரட்டிக்கும்.

தொடுக்கிறான்	தொடுத்தான்
விடுக்கிறான்	விடுத்தான்
படுக்கிறான்	படுத்தான்
கெடுக்கிறான்	கெடுத்தான்
உருக்கிறான்	உருத்தான்

74. அழு - உழு - தொழு-பொரு என்னும் பகுதிகள் தகர இடை-
நிலையை மாத்திரம் பெறும்.

அழுதான்	அழு
உழுதான்	உழு
தொழுதான்	தொழு
பொருதான்	பொரு சண்டைசெய்தல்

75. லகரவீற்றுப் பகுதிகளுக்கு முன் த் இடைநிலை வந்தால் லகரம்
னகரமாயும் தகரம் தகரமாயும் திரியும்.

ஏன்றேம் = ஏல் + த் + ஒம்
ஏன்றேமிது வாயின் மெய்ம்மையே-நள.
ஏற்ற = ஏல் + த் + அ
ஆற்றலுடையார்க்கு மாகாதளவின்றி
யேற்றகருமஞ் செயல்
சொற்றது = சொல் + த் + அது
சொற்றது கோட்டைந் தவிர்த்த தூயவர் கருணை
பொங்க

மற்றணந்தோண்மன்னு மறிதலும் யாமுற்றிடுவோம்
அரிச்சந்தி-வெண்.

சொற்ற = சொல் + த் +
சோதியினை யுற்றநங்கன் வாளியுடல் குளிப்பக் காம
மெனச் சொற்றகடல்வாய் விழுந்தான் சோர்ந்து.
அரிச்சந்திர-வெண்.

நின்றான்	நில்	இப்படிக்கு
சென்றான்	செல்	மெல் தொங்குதல்
வென்றான்	வெல்	ஞால்
மென்றான்	மெல்	சால்
இகன்றான்	இகல்	போல்
அகன்றான்	அகல்	ஆல் ஒலித்தல்

கால்	‘கொட்டளித்தல்
கோல்	‘சூழ்ந்திடல்’
சூல்	தோண்ட்தல்
நால்	‘தாழ்த்தல்’
நவில்	கனல்
இகல்	அரல்
அகல்	புகல்
உழல்	சுழல்
	முயல்

வில்க்கு	ஒல்லினான்	ஒல்	‘இணங்கு’
	புல்லினான்	புல்	
	சொல்லினான்	சொல்	
	சொன்னான்		
	விற்கான்	வில்	
	கற்றான்	கல்	
	நூற்றான்	நூல்	
	தோற்றான்	தோல்	
	நோற்றான்	நோல்	

76. ளகரவீற்றுப் பகுதிக்கு முன் தகரம்வர ளகர தகரங்கள் இரு
டகரங்களாய்த் திரியும். அல்லது ளகரம் ணகர
மாயும் தகரம் டகரமாயும் திரியும்.

நட்டான்	நள்	பெட்டான்	பெள்
கட்டான்	கள்	தட்டான்	தள்
பிட்டான்	பிள்		
கேட்டான்		கேள்	
தோட்டான்		தோள்	
வேட்டான்		வேள்	
இப்படிக்குமூள்		கிள்மூள்	

கோட்டுப்பூப்போல மலர்ந்து பிழ்கும்பரது
வேட்டதேவேட்டதாநட்பாட்சிதோட்ட
கயப்பூப்போலமலர்ந்தபிற் கூம்புவாரை
நயப்பாரு நட்பாருமில். நாலடி.

கொண்டான்	கொள்
ஞெண்டான்	ஞெள்
மொண்டான்	மொள்
விண்டான்	விள்
ஆண்டான்	ஆள்

மீண்டான்	மீள்
நீண்டான்	நீள்
மாண்டான்	மாள்
மருண்டான்	மருள்
சுருண்டான்	சுருள்
தெருண்டான்	தெருள்

இப்படிக்கு புரள், உருள், வறள், திரள், உகள், வெ
குள் முதலியவை.

பொள்ளினான்	பொள்ளு
தெள்ளினான்	தெள்ளு
அள்ளினான்	அள்ளு
கிள்ளினான்	கிள்ளு
துள்ளினான்	துள்ளு

இவை உகரவீற்றுப் பகுதிகளாய் 70-ம் விதியின்படி
இறந்தகாலத்தில் இன் இடைநிலை பெற்றன.

77. அகரவீற்றுப் பகுதிகளின் முன் தகர இடைநிலைவரின் நகரந்
தோன்றும்.

திறந்தான் = திற + த் + ஆன் = திற + ந் + த் + ஆன்.
பிறந்தான் = பிற + த் + ஆன் = பிற + ந் + த் + ஆன்.

முக	அள	இழ	இள்
பிற	துற	உக	இற
கற	கர	பய	நய
மற	திட	சிவ	அள
உவ	உக	பிள	இழ
கட	பற	முக	இக

78. அகரவீற்றுப் பகுதிகளின் முன் இன் இடைநிலைவரின் எழுத்து
நிகர்த்தல் என்னும் விதியால் இடைநிலை யிகரத்
தைப்பற்றி வகாரமும் அதற்கு முன்னின்ற உகர
மும் யகர இகரங்களாய்த் திரிய யகரங்கெடும். கெ
டநின்ற ஈரிகரங்களும் ஓரளபெடையாய்த் திரியும்.

தழுவு = தழுவினான்
= தழ் + இயினான்
= தழ் + இ + இனான்
= தழீ இனான்.

வகாரம் யகரமாயும் அதற்கு முன்னின்ற உகரம் இகர
மாயும் திரிய, யகரங்கெட, நின்ற இரண்டு இக
ரங்களும் ஓரளபெடையாய் வந்தன.

சமுவு	சமுவினான்	சமுஇனன்	
வமுவு	வமுவினான்	வமுஇனன்	
நமுவு	நமுவினான்	நமுஇனன்	{ நிறுத்து நிறுவு
நிறுவு	நிறுவினான்	நிறுஇனன்	
வெருவு	வெருவினான்	வெருஇனன்	{ செ-பலவு.
கொளுவு	கொளுவினான்	கொளுஇனன்	
செழுவு	செழுவினான்	செழுஇனன்	

79. மேற்சொன்ன விகாரம் துவவீற்றுப் பிறவினைப் பகுதிகளிற்
சிலவற்றிற்கும் வரும்.

கொளுத்து	கொளுத்தினன்	கொளுஇனன்
இருத்து	இருத்தினன்	இருஇனன்
உடுத்து	உடுத்தினன்	உடுஇனன்
படுத்து	படுத்தினன்	படுஇனன்

இவ்வினைகளுக்கும் வவ்வினையீற்றுப் பகுதிகளாய்ப்
பிறந்த கொளுவினன், இருவினன், உடுவினன், படு
வினன் என்பனவ முதனிலையாக வேண்டும்.

80. வழக்கின்கண் இ ஐ ஈற்றிலுள்ள பகுதிகளுக்குமுன் தகரம்
சகரமாய்த் திரியும். (எழுத்து நிகர்த்தல்) தகரத்
தின் பின் நகரந்தோன்றினால் நகரம் ஞகரமாய்த்
திரியும்.

அடித்தான்	அடிச்சான்	
பிடித்தான்	பிடிச்சான்	
வளைத்தான்	வளைச்சான்	
படைத்தான்	படைச்சான்	
இடிந்தது	இடிஞ்சது	
ஒடிந்தது	ஒடிஞ்சது	{ தகரம் சகரமாய்த் திரிய அதன் பின் தோன்றிய மெல் லினம் (ஈ) ஞகர மாய்த் திரிந்தது.
கழிந்தது	கழிஞ்சது	
வளைந்தான்	வளைஞ்சான்	
உடைந்தது	உடைஞ்சது.	

இவ்வினைகளில் பகுதியீற்றியிர் தாலலியம். அதுமுன்
வரும் தந்தியமாகிய தகரவிடைநிலையையும் அத
னைச்சேர்ந்த தந்தியமாகிய நகரத்தையும் சகர ஞக
ரங்களாய் மாற்றுகின்றது.

எதிர்காலவிடைநிலை.

81. எதிர்கால விடைநிலை த-ந-வ-ம-ட-ற இவ்வெழுத்துக்கள் உச்
சாரியைப்பெற்றுவரும்: தகரம் முதனிலை, மற்ற வெ
ழுத்துக்கள் அதன் திரிபு.

82. உத் செய்யுத வருத என்னும் பெயரொச்சங்கள் செய்யுளிலும் வழக்கத்திலுமில்லாவிட்டாலும், செய்யாத வாராத என்னும் எதிர்மறை எதிர்காலப் பெயரொச்சம் உண்டாதற்கு முதனிலையாயிருத்தலின் பழையகாலத்தில் இருந்திருக்கவேண்டும்.

அறிதி, 'அறிவாய்' 'அறிகின்றாய்' செய்தி 'செய்வாய்' 'செய்கின்றாய்' போதி 'போவாய்' 'போகின்றாய்' தருதி 'தருவாய்' 'தருகின்றாய்' என அறிதி முதலிய வினைகள்நிகழ் காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும்காட்டும். அவைகளிலடங்கிய முத்துறுப்பாகிய அறித, செய்யுத, போத, தருத என்னும் பெயரொச்சங்கள் எதிர்காலத்தையும் நிகழ்காலத்தைக் காட்டவேண்டும்.

ஆகுந் போகுந் வருந் உழுந் அறிஞன் அறியுந் இவ்வினைகள் முறையே ஆகும், போகுப, வருப, உழுபவன் அறிபவன் என்றுபொருள் தந்து எதிர்காலந் தழுவிய செயலைக்காட்டுவதனால் அவற்றிலுள்ள நகரூபங்கள் எதிர்காலத்தைக் காட்டல்வேண்டும்.

உய்துந் உய்யுந், 'உய்வோம்'. குசாரியை உன் எதிர்கால இடைநிலை.

வையுடைவாளாகி மார்புறப்பின்னி யாத்த,

கையினராகி யன்னையென்று தங்கருணை நோக்கம்,

செய்யுமென்றிமையார் நோக்கி நோக்குமேற் செங்கைகூப்பி,

உய்துந்மேனவாய்பொத்தி யுழையர்தம் பணிகேட்டுய்ய.

திருவினை - தடாதகையார் திருவவதாரப்படலம்.

தகைகீதநீர் தகைடப்பவர்

சென்றீபெருமறிற்றகைக்குநர்யாரோ.

83. உவ். வருவான் வருவாள் வருவார்
வருவது வருவ
வருபவை வருவ
வருவேன் வருவோம் வருவாய் வருவீர்

84. வகரமானது பகுதியிற்று ணனக்களோடுபுணர, பகரமாய்த் திரியும்.

உண்பான் = உண்ணுவான், உண்

காண்பான் = காணுவான், காண்

என்டான் = என்னுவான், என்
தீன்பான் = தின்னுவான், தின்

உவ்விடைநிலையின் உகரங்கெட வகரமானது ணகர
ணகரங்களுக்கு முன் பகரமாய்த் திரிந்தது.

85. உண்ப - காண்ப - என்ப - தின்ப.

உண்பது என்பது துவ்விசுதி கெடுதலாலும் உண்ப
வை என்பது வகர ஐகாரங்கள் கெடுதலாலும் உண்
பர் என்பது ஈற்று ரகரவொற்று கெடுதலாலும்
உண்ப என்று மாறும்.

காண்பது	}	காண்ப
காண்பவை		
காண்பா		
என்பது	}	என்ப
என்பவை		
என்பா		
தின்பது	}	தின்ப
தின்பவை		
தின்பா		

எண்ணென்பவேளை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டும்
கண்ணென்பவாழு முயிர்க்கு

எண்ணென்ப - 'எண்ணென்பப் படுவதும்,' எழுத்தெ
ன்ப - எழுத்தென்பப் படுவதும்,' இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப - 'புலவர்கள் கண்ணென்று சொல்லு
வர்.'

86. அவன் விசுதிக்குப்பின் உவ்விடை நிலையின் வகரம் பகரமாய்
த்திரியும் (எழுத்து வேறுபடுத்தல் என்னும் விதி
யின்படி). * அவன் விசுதி ஆன் எனத்திரிந்தால் பக
ரமானது முன்னின்ற வகரமாய்த் திரியும்.

உருவவன்	வருபவன்	வருவான்
தருவவன்	தருபவன்	தருவான்
செய்வவன்	செய்பவன்	செய்வான்
ஆவவன்	ஆபவன்	ஆவான்
போவான்	போபவன்	போவான்
ஆள்வவன்	ஆள்பவன்	ஆவான்

உவ்விடை நிலையின் உகரங்கெட்டது. நடுவில் வந்த
உதாரணங்களில் வகரம் பகரமாய் மாறினது.

* ஒரேமெய் தொடர்ந்து இருதடவை ஓர்பதத்தில் வந்தால் அவ
த்தில் ஒன்று வேறு எழுத்தாய் மாறும்

டையிலுந்த உதாரணங்களில், அவன் விசுதி ஆன்
ஏனத்திரிந்ததனால், இடைநிலை வகரம் பகரமாயத்
திரிவதற்குக் காரணமில்லை.

என்பவன்	என்பான்
தன்பவன்	தன்பான்
காண்பவன்	காண்பான்

இவ்வதாரணங்களில் உவ்விடை நிலையின் வகரமானது
பகுதியீற்று னகர ணகரங்களோடு புணர்ந்து பகர
மாய்த் திரிந்தது. ஆகையினால் அவன் ஆன் விசுதி
சேரும்பொழுது பகரம் திரியாது.

வருவவன் என்பதில் அவன் விசுதி வருவ என்பத
னோடு சேர்ந்ததனால் வருவவன் என ஒரு சொல்
லில் இரண்டு வுதரங்கள் வந்தன. அதை நீங்கும்
பொருட்டி இடைநிலையின் வகரம் பகரமாய்த் திரி
ந்தது. அவன் விசுதி ஆன் ஏனத் திரிந்த வருவான்
என்பதில் இரண்டு வகரம் வருவதற்கு இடமில்லை.
காரண நீங்கினதினால் காரியம் நீங்கினது. என்ப
வன் என்னும் வினையில் வகரம் பகரமாய்த் திரிவ
தற்கு னகரத்தோடு அது புணர்ந்ததே காரணம்.
அந்தக்காரண மிருக்கு மளவும் பகரம் நிலைத்திருக்
கும். அவன் விசுதி ஆன் எனக்கிரிவதினால் பகரத்
திற்கு யாதொரு பயனும்இல்லை. பகரத்தின் காரணம்
நீங்கும்பொழுதே பகரம் நீங்கும்.

காண்பான் = காணுவான். காணுவான் என்னும் வினை
யில் உவ்விசுதி கெட்டதினால் வகரம் னகரத்தோ
டு புணர்ந்தது.

அப்புணாச்சியினாலே வகரம் பகரமாய்த் திரிந்தது.
கெட்டுப்போன உகரத்திரும்பிவந்தால் பகர நின்ற
இடத்தில் முன்னிருந்த வகரம் திரும்பிவரும். பகர
த்தின் காரணம்நீங்க பகரமும் நீங்கும்.

ஆகையால், காண்பான் காண்பவன் என்பவைகளில்
கந்தியால் வந்த பகரம் விசுதிபேதத்தினால் மா
றுது.

அப்பவன் அவ்வான் என்பவைகளில், அவன் விசுதியைப்
பற்றிவந்த பகரம், ஆன் விசுதி வந்தால் வகரமாய
க்கிரிந்து விடும்.

87. நிகழ்கால இடைநிலை உயிரிற்றுப் பகுதிக்குமுன் வரும் பொழுது யகரவகர விடைநிலைகள் தோன்ற அந்த யகர வகரங்கள் ககரங்களாய்த்திரிந்து உவ் இடைநிலை யோடு சேர்ந்து குந் என ஆனதுபோல, எதிர்கால விடைநிலையாகிய உவ் என்பது உயிரிற்றுப் பகுதிகளுக்கு முன்னேவந்து அதற்குப் பின் தோன்றிய முகரவகரங்களுக்கு பதிலாய் வந்த ககரத்தோடு சேர்ந்து குவ் என்குகின்றது

ஆ + உவ் + அது = ஆவுவது = ஆகுவது

போ + உவ் + அது = போவுவது = போகுவது

அறி + உவ் + அது = அறியுவது = அறிகுவது

மொழி + உவ் + அது = மொழியுவது = மொழிகுவது

88. இவ்வாறு வந்த க் என்பதை உகரஞ்சேர்த்து குச்சாரியை என் பார் இலக்கணநூலோர். எப்பகுதிகளுக்கு முன் கின்று இடைநிலையின் ககரம் இரட்டுமோ அப்பகு திகளுக்குமுன் உவ் வந்தால் மேற்சொன்ன பழக் ககரம் தோன்றி யிரட்டிக்கும். உவ்விடைநிலையின் உகரமும் இரட்டித்த ககரமும் கெட்டால் வகரம் பகரமாய்த் திரிந்து இரட்டிக்கும்.

நடக்குவது

நடப்பது

கிடக்குவது

கிடப்பது

இடிக்குவது

இடிப்பது

இறக்குவது

இறப்பது

விடக்குவது கிடவது என்பதில் உகரங்கெட்டா லும் வகரம் பகரமாய்த் திரியவில்லை.

89. உவ்விடை நிலையின் உகரமும் அதற்குமுன்னிறகும் ககர வகர யகரங்களும் விகற்பமாய்ப்புக்கெடும்.

மொழிபும்

மொழிம்

கலழும்

கலழும்

சென்ம்

செல்லும்

பொன்ம்

பொலும்

அருண்ம்

அருளும்

உவ்விடை நிலையின் உக ரங்கெட்டது மொழியுவா ன், மொழியுவான், மொழி யுவது, மொழியுவ இவற்றி ன் ஈற்று வகுதிகள் கெட உவ் இடைநிலை வகரம் மக ரமாய்த் திரிந்தது.

ஆம்

ஆகும்

போம்

போகும்

வேம்

வேகும்

வரம்

வரவு

தரம்

தரவு

கூம்

கூவு

உவ்விடை நிலையின் உக ரமும் அதற்குமுன்னோன் றின் ககரமும் கெட்டன. உவ்விடைநிலையின் உகர முன் அதற்கும் முன் தோ ன்நிறுவகரமும் கெட்டன.

கலும்மே   கலுமுமே   ஏ ஏகாரம் அசை
சாராடவென் றொழியுங் கலும்மே.
மருண்ம்   மருளும்
மருளிறுமெல்லா மருண்ம்
போன்ம்   போலும்
இவற்றில் உவ் இடைநிலையின் உகரங்கெட்டது.
திசையறி மீகாமனே போன்ம்

90. உவ்விடைநிலை முழுதும் கெடுவதுமுண்டு.

ஆடுவாம் = ஆடாம் உவ்விடைநிலையின் உகரமும்
வகரமும் கெட்டன.

பொன்னாசலாடா மோதொழி, நன்னூல் 329.

கொண்மார் = கொள்ளுவ் + ஆர்
= கொண் + ம் + ஆர்; உகரங்கெட்டது
= கொண்மார்

நடமார் = நடக்குவ் + ஆர்
= நடம் + ஆர்; குகரங்கெட்டது
= நடமார்

சென்மார் = செல்லுவ் + ஆர்
= சென்ம் + ஆர்; உகரங்கெட்டது
= சென்மார்

என்மார் : = என்னுவ் + ஆர்
= என்ம் + ஆர்; உகரங்கெட்டது
= என்மார். ஆகாரங்குருகியது.

தேவனே மகனலன்செல்வன் மற்றென்மரும்
பாவையே நோற்றனன் பாரின் மேலென்மரும்
கோவனும் மக்களுங்குளிர்து தோணைக்கினர்
ஓவென வையகத் தோசைபோ யுயர்ந்ததே

சிந்தா - கனகமா - 287.

என்மனார் † = என்னுவ + அனார். அனார் அனையவர்
என்னும் சர்வநாமத்தின் சிதைவு
விசுவாய் வந்தது.
= என்மனார்

* என்மாரென் மருமெனத் திரிந்தது. உண்மருத்தின் மருமென்
னூற்பேரால், நச்சினார்.

† என்மனா ரென்பது செய்யுண் முடிபெய்திநின்ற தோராரீற்று
எதிர்கால முற்றுக்கொல் என்றிசினோர். கண்டிசினோர் என்பனமுத
லாயின, அவ்வாறு வந்த இறந்தகாலமுற்றுச் சொல் என்ப என்னு

மொழிமனார் = மொழியுள் + அனார்
 = மொழிம் + அனார் உகரங்கெட்டது.
 = மொழிமனார்

செய்ம்மன = செய்யுள் + அன-என்பது அனையனன்
 னுஞ் சர்வநாமத்தின் சிதைவு. விசு
 தியாய் வந்தது.

= செய்ம் + அன. உகரங்கெட்டது
 = செய்ம்மன. மகரமீரட்டித்தது.

உணருமோர் = உணருள் + ஓர்-ஓர்-பலர்பால் விசுதி
 அவர் விசுதியின் திரிபு.

= உணரும் + ஓர்
 = உணருமோர்.

1. உவ்விடை நிலையின் வகரம் தன்மை முன்னிலையில் தகரமாய்
 வரும்.

வருவீ	வருதி	வருவாய்
வருவீ	வருதி	
வருவேன்	வருது	என் விசுதி உ எனக்குருகி யது
வருவோம்	வருதம்	ஓம் விசுதி உம் எனத் திரிந் தது

காத்தும் காப்போம்
 இவற்றைக்கடிது காத்தும் என்று காவலாளர் ஏமஞ்
 சூழ்ந்து விளக்கினோம் திரிதருவாரன்றே. உரை.
 இறை.

உய்தும் உய்வோம்
 உய்துநாமென விரைவினோடினான் மலைமுழை. கிட்கி.

92. லகர ளகர வீற்றுப்பகுதிக்குமுன் இத்தகரம் தகரமாயும் டக
 ரமாயும் திரியும்.

செலலுதி = செல் + தி. உகரக்கேடு
 = செற் + தி. லகர தகரங்கள் இரண்டு
 தகரங்களாய்த் திரிந்தன.

முற்றுச் சொல்வினது பகரங்குறைந்தது. மன்னு மாருமென இரண்
 டிடைச் சொற்பெய்து விரித்தாரென்று உரையாசிரியர் கூறினாரா
 லெனின்;—என்மனாரென்பது இடர்ப்பட்டிழிச் சிறுபான்மை வாராது
 னுலுள்ளுஞ் சான்றோர். செய்யுளுள்ளும் பயின்று வருதலாலும் இசை
 நிறையென்பது மறுத்துக்கூறினார். பின்னுமிசை நிறையென்றலமேற்
 கோண் மலைவருதலானும் அவர்க்கது உருத்தன்மென்க.—சேனா. தொல்.

கிரவிடசப்ததத்வம்.

== செ + நி முன்னின்ற றகரங்கெட்டது
 == சேறிகெட்ட றகரத்தின் பின்னின்ற
 உயிர் நீண்டது.

செல்லுதிர் == செல் + திர்
 == செற் + திர்
 == செ + திர்
 == சேறிர்

‘என்மன ரென்பது செய்யுண்முடிபாயதோ ராரீற்று
 முற்றுச்சொல் மன் எதிர்கால விடைநிலை. அது
 உயர்திணை யென்மனார் மக்கட்சட்டே, , என்னுஞ்
 சூத்திரத்துச் சேனாவரைய ருரையாலுமறிக” சி
 வஞானமுனிவர்.

செல்லுது == செல் + து
 == செற் + து
 == சே + து == சேறு
 செல்லுதும் == செல். தும்
 == செற் + தும்
 == சே + தும் == சேறும்

இப்படிக்கு

வெல்லுதி	==	வேறி
வெல்லுதிர்	==	வேறிர்
வெல்லுது	==	வேறு
வெல்லுதும்	==	வேறும்
கொல்லுதி	==	கோறி
கொல்லுதிர்	==	கோறிர்
கொல்லுது	==	கோறு
கொல்லுதும்	==	கோறும்
நில்லுதி	==	நிற்றி
நில்லுதிர்	==	நிற்றிர்
நில்லுது	==	நிற்று
நில்லுதும்	==	நிற்றும்
வில்லுதி	==	விற்பி
வில்லுதிர்	==	விற்பிர்
வில்லுது	==	விற்பு
வில்லுதும்	==	விற்பும்
காணுதி	==	காண்பு
காணுதிர்	==	காண்பிர்
காணுது	==	காண்பு
காணுதும்	==	காண்பும்

கலிக்கிறையாய நெஞ்சிற் சுட்டியங்காரனம் மேல்
வலித்து கண்ணு மென்று வாளெ யிறிலங்க நக்கான்.

சுந்தா - நாம - 237.

93. இவ்வெதிர்கால வினைகளுக்கும் அவற்றின் பகுதிகளடியாய்ப்
பிறந்த விற்றத்தகால வினைகளுக்கு முள்ளவேறுபாடு
அடியில் விவரித்தவாறு வரும்.

94. லகரவீற்றுப் பகுதியடியாய் வந்த வினைகளின் ஈற்று லகரம்
இறந்தகாலவிடைநிலைத் தகரத்தின்பின் னகரமாய்த்
திரியும். ஏதிர்காலவிடைநிலைத் தகரத் தகரத்தின்
பின் தகரமாய்த்திரியும்.

	எதிர்கா	இறந்தகா
	சேறி	சென்றி
செல்	சென்றிபெரும் நின்றகைக்குநர்யாரே. சென்றி	
மு	= செல் ஏவலிலசேறி என்றிருக்கவேண்டியது. சென்றி எனவந்தது விழுவு.	
	சேறிரா	சென்றிரா
த.	{ சேறு	சென்று
	{ சேறும்	சென்றும்
வெல்	{ வேறி	வென்றி
மு	{ வேறிரா	வென்றிரா
த.	{ வேறு	வென்று
	{ வேறும்	வென்றும்
கொவி.	{ கோறி	கொன்றி
மு	{ கோறிரா	கொன்றிரா
த.	{ கோறு	கொன்று
	{ கோறும்	கொன்றும்
வி.	{ நிறி	நின்றி
மு	{ நிறிரா	நின்றிரா
த.	{ நிறு	நின்று
	{ நிறும்	நின்றும்
	நிறி	நின்று

இற்றையுட்பிறர்க்கும் மிகவேறென்ன
நிறிநிபுலங்கிடந்த நிலத்தரோ.

வட்டி வா. 87.

95. லகரவீற்றுப்பகுதியடியாகப்பிறந்த வினைகளின் ஈற்று லகரம்
இறந்தகாலத்தில் னகரமாய்த்திரியும், எதிர்
காலத்தில் டகரமாய்த்திரியும்.

மின்.	{ மீடி	மிண்டி
மு	{ மீடி	மிண்டி

திரவிடச்சுத்தத்வம்.

த. { மீடு மீண்டு
          மீடும் மீண்டும்
          மீடும் நாம் மீளுதம்

மீடி யெக்ககறி யென்பது விளப்பவ்வனும் அரணி

1 - வீ

மின்னிடைச்சனகியை மீட்டு மீடுமால்.

ஆள் { ஆடி * ஆண்டி
மு { ஆடர் * ஆண்டர்
த { ஆடு ஆண்டு
          ஆடும் ஆண்டும்
மாள் { மாடி மாண்டி
மு { மாடர் மாண்டர்
த { மாடு மாண்டு
          மாடும் மாண்டும்
கீள் { கீடி கீண்டி
மு { கீடர் கீண்டர்
த { கீடு கீண்டு
          கீடும் கீண்டும்
நீள் { நீடி நீண்டி
மு { நீடர் நீண்டர்
த { நீடு நீண்டு
          நீடும் நீண்டும்

96. அடியில்வரும் பகுதிக , நாய்ப்பிறந்த வினைகள் எதிர்கா
லத்திலும் இறந்தகாலத்திலும் வேறுபாடில்லாம
லிருக்கின்றன.

எதிர். இறந்.

கேள். கேட்டி கேட்டி
          கேட்டிர் கேட்டிர்
          கேட்டு கேட்டு
          கேட்டும் கேட்டும்
தோள். தோட்டி தோட்டி
          தோட்டிர் தோட்டிர்
          தோட்டு தோட்டு
          தோட்டும் தோட்டும்
வேள். வேட்டி வேட்டி
          வேட்டிர் வேட்டிர்
          வேட்டு வேட்டு
          வேட்டும் வேட்டும்

இந்தவினைகள் இலக்கணவிதியால் உண்டாகும். புலவர்கள்
பிரயோகங்களை, பழைய நூல்களில் பார்க்கவேண்டும்.

